

DIVADELNÍ HRY PROVĚŘENÉ JEVIŠTĚM

Počínaje číslem 1/2002 jsme přílohu časopisu Amatérská scéna vyhradili textům divadelních her pro dospělé, výběru těch zajímavých a kvalitních, které vznikly v tvůrčích dílnách amatérských divadelních souborů či jejichž autoři jsou členy těchto souborů, namnoze jejich vůdčími osobnostmi. Většina z textů, které vám na těchto stránkách nabídneme, takzvaně prošla – byla prověřena – jevištěm, a to úspěšně, a až na výjimky došla ocenění na některé z klíčových přehlídek amatérského divadla v ČR, včetně Jiráskova Hronova.

U každého publikovaného textu naleznete dramaturgický pendant, coby pomůcku pro potencionální inscenátory, poukazující na kvality i úskalí divadelní hry.

Kontakty na autory a původní inscenátory jsou k dispozici na IPOS-ARTAMA u dr. Milana Strotzera – tel.: 261 215 684-7, e-mail: artama.divadlo@volny.cz.

Dalším – šestým textem prověřeným jevištěm je hra **Ještě žiju s věšákem, čepicí a pláčačkou**, podepsanou autorským pseudonymem Samuel Königgratz. Jejího prvního nastudování se ujal režisér pražského souboru Divadlo na tahu Andrej Krob se spojenými soubory Divadla na tahu z Prahy a Nejhodnějších medvídků z Hradce Králové. Premiéru měla v pražské Akropoli 17.1.2001. Téhož roku se objevila i na Jiráskově Hronově, kde patřila k vrcholům přehlídky.

Dnes dvaatřicetiletý autor, skrytý pod pseudonymem, je absolvent ČVUT v oboru jaderná fyzika a v současnosti vysokoškolským profesorem na universitě v německém Freiburgu. Jeho divadelní začátky spadají do existence divadélka Do kapsy v Hradci Králové, vedeného Emou Zámečnickovou v 80. letech. Netrvalo dlouho a stal se vedoucí osobností královéhradeckých souborů Poslyš, sestřičko a Nejhodnější medvídků. V těchto souborech byl autorem, režisérem a hercem. Coby autor má na svém kontě nejméně půl tuctu původních her, které zahýbaly českým, a nejen amatérským, divadelním světem (např. Kdo nevidí tlusté dáblý, jak si mastí ryšavé vlasy / Elena Štěpánová / Kašpárek, četník koločavský). S některými se ještě na stránkách AS setkáte. (MS)

DRAMATURGICKÝ PENDANT KE HŘE JEŠTĚ ŽIJU S VĚŠÁKEM, ČEPICÍ A PLÁČAČKOU

Když jsem po prvé uslyšel dialogy textu *Ještě žiju s věšákem, čepicí a pláčačkou*, který hrál (a nadále hraje) soubor Nejhodnější medvídků a jenž vyšel pod neznámým a tajemným pseudonymem Samuel Königgratz, začal jsem tušit, že jsem se potkal s mimořádnou záležitostí. Text je věnován „Modrým andělům“, železničářům. Dokonale zasvěceně z tohoto prostředí čerpá, v řeči i reáliích. Nejde však jen o železničářské prostředí a jeho jazyk. Text buduje všechny promluvy, všechny rozhovory jako odraz, reflexi nejvšednějšího dne s otřelými, bezvýznamnými „konverzačními“ tématy, obraty, frázemi, floskulemi. A tak promyšleně, důmyslně, cílevědomě, ale také nenásilně, lehce, svižně, s jakousi nonšalantní elegancí vzniká „živočichopis malého českého člověka“ těchto dnů. Pojem živočichopis označuje v souvislosti se sférou, již nazýváme uměním, hlavně dvě vlastnosti: žánrovou drobnokresbu a nějaké malicherné, až nicotné životní hodnoty, jež se prezentují přes zobrazené postavy a jejich životní styl. Obě tyto vlastnosti se v tomto textu jistě objevují, ale nejsou podstatné. Žánrovou drobnokresbu hned od první stránky potlačuje záhadný cizinec Königgratz, u něhož jest se obdivovati tomu, jak dokonale vládne češtinou, zvláštní ironií. Stačí si přečíst vstupní dialog Jánského a Dvořáka o paní Urbanové, která žije v Letohradu a jejíž muž je na ministerstvu v Praze, a princip, jímž text uniká z nebezpečí přizemního, živočichopisného popisu, je zřejmý: všední věci jsou viděny ironicky jako komické, směšné, humorné, ale zároveň se tvoří další význam: cosi, co v tom každodenním, obyčejném koloběhu objevuje vzrušení, jež rýsují neznámé pevniny tajemných složitostí a nezodpověditelných otázek.

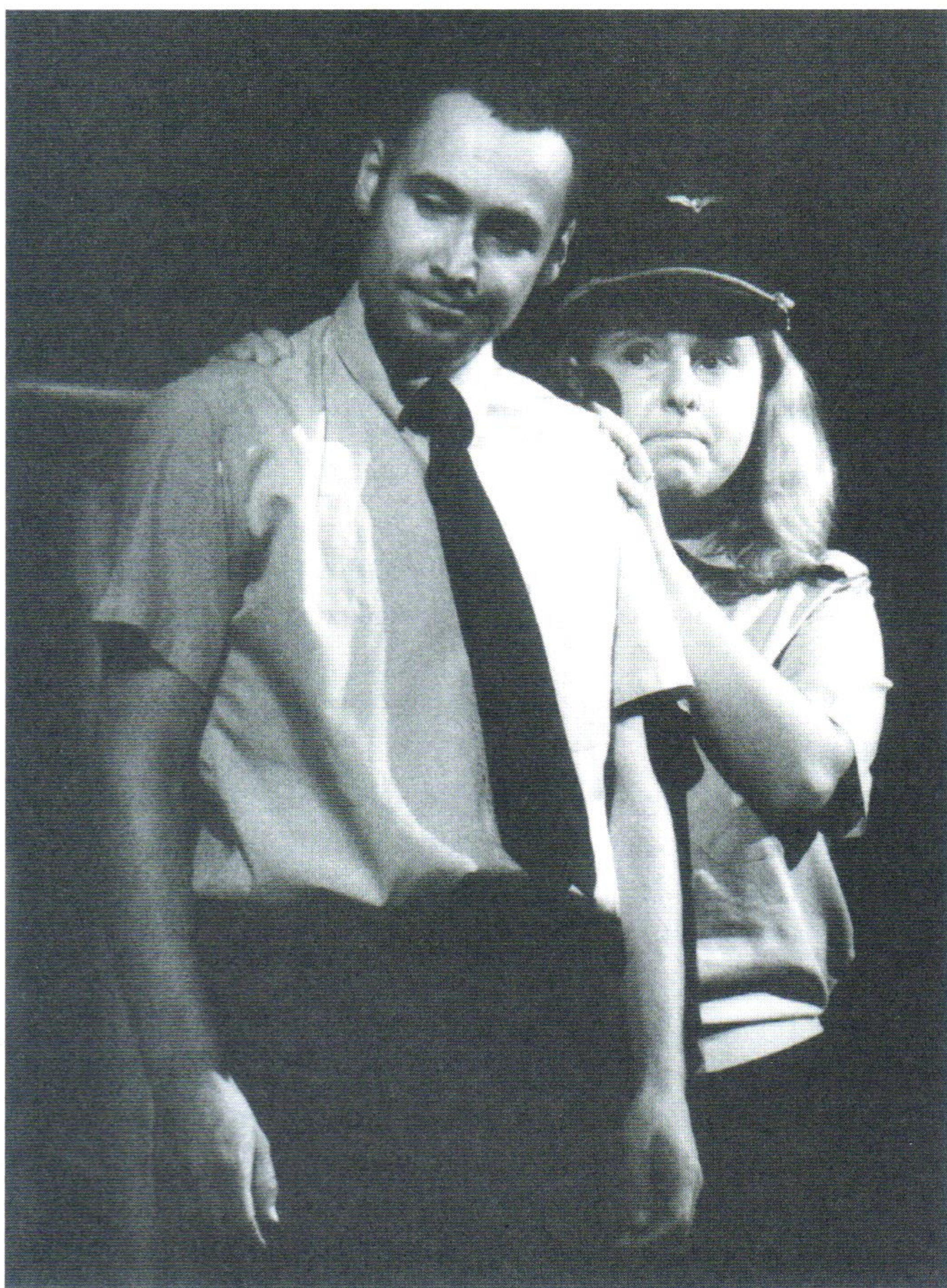
Životní styl „malého českého člověka“ přestává být přizemní a nabývá přitažlivých podob, které lze pojmenovat jako pohodu, jistotu, bezpečí, jež poskytuje existence, která se umí těšit z banalit. Důkaz nad jiné podává úvod ke třetímu dějství, jež popisuje idylu dvou odpočívajících posunovačů. Všechno je tu v harmonickém souladu: slunce, nebe, posekaná travička, pavouk křížák, kolejiště, dvě odstavené citrónové cisterny, oranžové bezpečnostní přilby, které jsou „přímo oduševnělé“, a i ti dva posunovači, kteří „jsou vymydlení, poctivě, precizně a čistotně vypěstění“. Skoro závidím Samuelu Königgratzovi schopnost najít v té nádražácké všednosti tolik krásy a v nejprozaičtější životní styl malého českého člověka tolik hřejivé poezie. Poezie, jež stoupá až do rovin metafyzických, jak o tom rovněž v třetím dějství svědčí diskuse o šplouchání krokodýla, která ovšem na druhé straně nepostrádá takovou míru absurdity, jež tu metafyzickou poezii mění v absurditu, ukazující jinou, odvrácenou – možná až hloupou, možná až ošklivou – ale už rozhodně ne krásnou tvář.

Což učiní i děj textu v posledním, čtvrtém dějství. Už smrt výpravčího Dvořáka v cizích zvrzácích na záchodě je odpudivá. Text dodržuje svůj základní princip: prolnutí krásy i mizérie všednosti. Neboť Dvořák umírá s otázkou, jež ho napadla ve snu: Jezdí to v nebi na čas? Může být poetičtější a zároveň absurdnější otázka postihující banálnost i hloubku každodenního bytí „ajznboňáka“? Hodokvas v hospodě svým pokračováním potom stupňuje odpudivost až k děsivosti. Fanděním fotbalovému zápasu znamenajícímu na kazetě, kdy všichni šílí nad Samcovým gólem, se text prolamuje k drsné brutalitě, jež spočívá v jakési bezmocnosti, kdy nic, absolutně nic nemá smysl. Jak říká posunovač Šulc, když se jiný účastník toho třeštění nad mrtvým výpravčím zeptá, proč blbnou, když je to dva roky starý: A dyby to bylo z přímého přenosu tak myslíš, že by to naše povzbuzování mělo větší význam?

Málokterá česká „cool“ hra mně řekla tolik o té kruté tváři současné každodennosti, jako tahle věnovaná modrým andělům. Je to text, jenž podle mého názoru patří k nejlepším, které vznikly v české literatuře pro divadlo na přelomu dvou tisíciletí. Záležitost vskutku mimořádná, jež šlechtilí amatérské divadlo.

Jan Císar

Spojené soubory Divadlo na tahu Praha a Nejhodnější medvídků Hradec Králové / Samuel Königgratz: Ještě žiju s věšákem, čepicí a pláčačkou. Foto: Ivo Mičkal.

SAMUEL KÖNIGGRATZ

JEŠTĚ ŽIJU

S VĚŠÁKEM, ČEPICÍ

A PLÁCAČKOU

OSOBY

ANTONÍN JÁNSKÝ (42), PŘEDNOSTA STANICE
PETR DVOŘÁK (54), VÝPRAVČÍ
ALEŠ PODZIMEK (27), VÝPRAVČÍ
GABRIELA KLEINOVÁ (32), UKLÍZEČKA
ESMERALDA TÓTH (19), SIGNALISTKA
GEZIDER ŠULC (38), POSUNOVAČ
LUDVÍK PLÁTENÍK (59), POSUNOVAČ
KAREL ALTRICHTER (34), VÝPRAVČÍ
FRANTIŠEK BLÁHA (35), POSUNOVAČ
MIROSLAV BLUDNÝ (45), TRAŤOVÝ MISTR
RUDOLF KAŠTAN (48), NÁJEMCE NÁDRAŽNÍ RESTAURACE
EVŽEN DEKA (53), KONTROLOR DOPRAVY
DRAHOSLAVA ALTRICHTEROVÁ (39), POKLADNÍ

MODRÝM ANDĚLŮM

PRVNÍ DĚJSTVÍ

V kupé první třídy, v neznámém městě na bezejmenném nádraží, někde mezi prvním a třetím perónem, čelem na východ a celkem proti směru jízdy, v rychlíku 950 Královský lev, sedí muž ve středních letech, má nohu přes nohu, na nohou polobotky a pukové kalhoty, na těle šedivé tričko a tmavě modré sako. Vypadá trochu jak šachista okresního formátu a stejně tak se i dívá na ohybný umakartový stolek, právě na ten stolek, který tak rád ne nepodoben divokému hřebci atamana tatarského ze sebe bujaře shazuje výtečnou, nádražním automatem uvařenou, černou kávu na čistá stehna cestovatelova.

Muž však nemá kávu, protože prvně není cestovatelem a též kávu po ránu nepije, jen čaj a to doma, přímo od manželky. Teď pozoruje jahody, které si koupil v odjezdové hale, v zelenině. Jsou v průhledné bakelitové krabičce a nevypadají příliš vábně. Muž však ví, že co chvíli se vlak rozjede vstříc vycházejícímu slunci, a to se pak opře do jahod a jejich červeň bude elegantně ladit s rudým DNES, tj. s novinami, do kterých muž právě zadírá své zornice.

Je deset minut před sedmou a cosi nyní hne se v muži, snad výčitka se svědomím mu prohnala, snad pouze dno dutiny žaludeční zaskučelo při vzpomínce na příběhy noci včerejší. Snad vlak jen ducnul do muže, rozjížděje se do krajiny rovinné.

Tu další muž otevře dveře kupéčka a takto se ptá:

DVOŘÁK

Máš tady místo, přednosto?

JÁNSKÝ *probíraje se ze zamyšlení svého ranního*

Jo ... Vidíš, ne? Je to úplně prázdný, dyť sou prázdniny.

Pousměje se svému vtipu a zatím střecha nástupiště pomalu

zmizí v dálce. Do okna se vetře odraz ranního slunce.

DVOŘÁK

No jo, však se nám sem ty študáci zas na podzim naserou ...

Za hodinu je vedro jako v prdeli.

JÁNSKÝ

Mě to je jedno. Zejtra se máma vrátí z Tater a v pátek s ní letím na Korfu.

DVOŘÁK

No jó, tak ty si lítáš. Já pojedu se starou do Turecka, letohradáci vypravujou vagón.

JÁNSKÝ

Kdo to dělá? Starej Drtina?

DVOŘÁK

Jó, jako dycky. S Urbanovou.

JÁNSKÝ

Urbanová je ještě v Letohradu? Dyť Urban měl jít na ministerstvo, ne? Von do tý Prahy nešel?

DVOŘÁK

Jo, však si ho tam Boura vytáh.

JÁNSKÝ

A vona zustala v Letohradu?

DVOŘÁK

No asi jo, vžyt tam maj barák.

JÁNSKÝ *bere si jahodu*

A von jezdí domu na víkendy?

DVOŘÁK

Kurva jak to mám vědět? Já s ní nespím.

JÁNSKÝ *metaphysicky*

Ty ne, já ne, tak kdo?

DVOŘÁK

Někdo určitě. Je to dobrá baba.

JÁNSKÝ

Hmmm ... Co, že si nejel Metují? Si zaspal?

DVOŘÁK

Ale ne, byl sem se švárou ve Lhotě. Hodil mi tam cement, víš, do kolonie. Jak sem ti to říkal, že jo, vyboural sem zeď v baráku, ne, bylo to čtyrykrát čtyry tak to teď představuju šest na čtyry. Na víkendy to bude parádní, hele, udělám tam krb a hotovo, si nebudu muset pařit prdel v paneláku.

JÁNSKÝ

A tos tam musel jet takle ráno?

DVOŘÁK

Však švára dělá v Kolbence na vodpoledne a v noci depak bys to asi nakládal?

JÁNSKÝ

Jo ty vlastně nemáš auták, já na to dycky zapomenu.

DVOŘÁK

No nemam a k hovnu by mi taky byl. Když potřebuju někam dojet, tak jedu vlakem ne, budu platit benzin, dyž ho ty volové furt zdražujou. *Směje se.* A ještě mi nákej úchyl ukradne všechny čtyry kola, jako tobě.

JÁNSKÝ

Hele nepřeháněj, ukrad mi jen dvě.

DVOŘÁK

Jo tak to promiň Tondo. S dvěma kolama, to už máš pojezděničko eňo-ňůňo. To můžeš jít rovnou do cirkusu.

JÁNSKÝ *bere si jahodu*

Však bych na tom neprodělal. Berousek a Tonda Jánský in-

ženýr, to by byla firma. Bysme museli mít porád narváno ...
DVOŘÁK

Ty si blbej přednosto. Taková konina, to snad není možný ...
JÁNSKÝ

Konina ... Koně bych tam nechtěl, žádný zvířata, ty v cirku-
se strašně trpěj.

DVOŘÁK

Asi jak my na dráze. Hele, toho chlapa, co ti ukrad ty kola
už chytli?

JÁNSKÝ

Jó, někde v Litoměřicích.

DVOŘÁK

V Litáku? Sem pil na Hradě s někým, kdo byl votam. Heřec
to byl myslim. Teď je nák v Budějicích ...

JÁNSKÝ

Myslíš Fialu?

DVOŘÁK

Tomáš Fiala, to je von! Ty ho znáš? Mě pověz, že chodíš na
Hrad. To bych tě tam musel vidět.

JÁNSKÝ

Ne, je to nákej známej mýho kluka. Jednou byl u nás na ve-
čeři.

DVOŘÁK

To má dobrý známosti tvůj syn. Víš, že ten Fiala fetuje?

JÁNSKÝ

Kouří trávu.

DVOŘÁK

Marihuanu.

JÁNSKÝ *bere si jahodu*

To je to samý.

DVOŘÁK

No právě, že je to to samý. Hele já sem se díval na tele-
vizi ...

JÁNSKÝ

Měl bys vyhodit televizi a koupit si náký starší vojetý auto.

DVOŘÁK

A co dělal ten chlápek v Litoměřicích?

JÁNSKÝ

Kerej?

DVOŘÁK

Ten co ti ukrad ty kola.

JÁNSKÝ

Krad.

DVOŘÁK

Co? Pro změnu zrcátka a stěrače?

JÁNSKÝ

Ne, kola.

DVOŘÁK

To mu ty dvě nestačily?

JÁNSKÝ

Asi ne. Když ho chytli, měl jich v kůlně asi osmdesát.

DVOŘÁK

Vosumdesát kol? To ho ty fízlové chytli fakt brzo. To jim to
nebylo nápadný?

JÁNSKÝ

No nebylo. Von ti krad jen kola vod vokrovejch oltcitů. A je-
nom levý. Prostě náká obsese. Takže když to vybral tady,
jezdil po celý republice, čili ten případ dostal po každý jinej

okrsek.

DVOŘÁK

Tak to sem slyšel hodně, ale tohle je i na mě moc. Chlap,
kerýho rajcujou kola vod vokrovejch oltcitů, no to musí bejt
extra magor.

JÁNSKÝ

Mě říkal Franta, že když byl v náký komuně pro blázny, tak
tam byl jeden, kerej se udělal jedinež na igelitu. Takovym
tom černym, zemědělskym. Vyložil si ho dycky na sluníč-
ko, aby se vohřál a hezky si to užíval.

DVOŘÁK

Jenže to byl nákej speciální ústav pro cvoky, ne?

JÁNSKÝ

Jo.

DVOŘÁK

Tak to chápu. *Ubezpečuje se:* Ale ten tvůj zloděj je normál-
ně vocaď.

JÁNSKÝ

Z Předměřic, myslim.

DVOŘÁK

To snad není možný. Tak takovýdle lidí voni tady nechaj.

JÁNSKÝ

Ten chlap je fakt mišuge na hlavu. Víš, co udělal? Poslal mi
složenkou dva tisíce, abych se prej nezlobil.

DVOŘÁK

Takže ty ho ani nebudeš žalovat?

JÁNSKÝ

Co bych si na něm vzal? *Bere si jahodu.* Chceš?

DVOŘÁK

Ne, díky. Ty si kupuješ po ránu jahody?

JÁNSKÝ

Ještě sem letos neměl.

DVOŘÁK

Já jo. Předevčírem sem potkal Rudu na Pospíšilce a von mi
hned strká jahody.

JÁNSKÝ

Rudu? Našeho hoteliéra?

DVOŘÁK

Jo, starýho Kaštana. Rozjel to teď ve velkym. Ty jahody vo-
zí z Bulharska.

JÁNSKÝ

A co dělal na Pospíšilce?

DVOŘÁK

Povídal, že byl vyzvednout mladýho na fízlárně.

JÁNSKÝ

Starej krade a mladýho chtěj zabásnout. To je ta jejich logi-
ka.

DVOŘÁK

Za to, že si chtěl ukrást vlastní kolo.

JÁNSKÝ

A pak to vytáhnout z pojišťovny, co?

DVOŘÁK

Ale ne, myslim, víš co, byl u tý svý Mařeny, né, jako na ko-
le tam jel, vona bydlí za Hvězdou jak sou tam ty hokejky,
no tak tady sed prostě na kolo a jede za ní, rozumíš sporto-
vec, akorát trenky a tričko, a šup, vodpoledne, starý eště na
ouřadě a že jí to jako dobře udělá nebo co si myslel, já ne-
vim, taky starej Kaštan jen tak něco nepustí. Čili jako dyž

to skončil, mladej jo, de dolu, eště celej rozklepanej a klíče mu spadly do nákyho roštu nebo co a nemoh se tam dostat.

JÁNSKÝ

To sis vymyslel.

DVOŘÁK

No jestli někdo, tak já ne. Mám to rovnou vod Rudy.

JÁNSKÝ

A nebyl trochu připiclej?

DVOŘÁK

Byl normálně střízlivej a jel s klukem z fízlárny, dyť ti to říkám. Mladýho totiž nenapadlo nic chytřejšího, než tu fabku přeříznout, dyž přišel vo ty klíče.

JÁNSKÝ

To mu nestačila ta jeho babka?

DVOŘÁK

Cože? Klíč ztratil, ti říkám.

JÁNSKÝ

No dyť jo. Jenže nejdřív přefik babku a pak zase fabku. Slyšíš ten RAP?

DVOŘÁK

Víš co, tak si to dovyprávěj sám, když tě to nezajímá.

JÁNSKÝ

Ale Petře. To nemá logiku. Proč bych si to vyprávěl sám, když mě to nezajímá?

DVOŘÁK

Tak dobře. Ale seš na klidu, jo?

JÁNSKÝ

Sem tvůj nadřízenej, tak zas brzdi.

DVOŘÁK

A že bych tvý starý moh říc, co si dělal v Rakousku, dyž sme tam byli s VěTéeSkou, to tě nenapadlo?

JÁNSKÝ

Dal sem si tři piva a šel sem spát.

DVOŘÁK

A zrovna todle myslíš, že ti uvěří? Dyby ses tam aspoň vožral ...

JÁNSKÝ *usmívá se*

Oukej, sem jak pěna. Poslouchám tě zcela soustředěn.

DVOŘÁK

A bez přerušování.

JÁNSKÝ

Samo Petře. Na žádnou přerušovanou ... historku nejsem zvědavej. Ať z tebe ta pointa přímo vytryskne!

DVOŘÁK

Ty si fakt vůl. Todles posral. Jánský si bere noviny a čte si. Dvořák zas jahodu a rozčileněji sní. Vlak projíždí pěknou malou stanicí. Na nástupišti stojí tři notně nocí poškození mladíci, dva drží futrál s kytarou, zbývající v pouzdře ságo ukrývá.

JÁNSKÝ

Hele sova, ta to zas dobře natáhla ... No tak Petře, neber to tak dramaticky. Koukej, už sme v Novym Městě.

DVOŘÁK

Kdo tady dneska slouží? Pepa?

JÁNSKÝ

Ne, stará Novotná. Pepa si s ní přehodil túru.

DVOŘÁK

Za mě to vzal mladej Altrichter. Natáh si noční a já mu to

ve středu vrátím.

JÁNSKÝ

Mě je jedno jak se srovnáte. Vůbec, dneska máš laufku?

DVOŘÁK

Né, sem černej.

JÁNSKÝ

Tak to máš lepší. V tomhle vedru.

DVOŘÁK

Stejně bude žízeň.

JÁNSKÝ

Hele, ne aby sis dal pivánko, Petře. Viděl sem na peróně Evžena.

DVOŘÁK

No dyž se ti ukázal, tak nepřijede.

JÁNSKÝ

Taky myslim, že akorát čekal na pět dva dvacetšestku, protože nastupovat sem ho neviděl.

DVOŘÁK

Jestli chce jet do Převýšova, tak ho uvidíme, má to u nás vo-sum minut pobyt.

JÁNSKÝ

Na to bych nespolehal. Von je schopen schovat se na hajzl.

DVOŘÁK

A jaká četa s tím jede? Týnišťáci? Se zeptám cukfíry, jestli tam Evža eště je.

JÁNSKÝ

Vyhlásim rači preventivně poplach, todle je vážně vo držku. A hlavně ty si dej Petře bacha.

DVOŘÁK

Ti říkám, von má na mě zasednuto. Jestli mi dá zas dejchnout, tak za sebe neručim.

JÁNSKÝ

Podívej, je to jeho práce, někdo todle svinstvo dělat musí, to se nedá svítit. *Vlak si drcne, neb zastavil.* Vstávej, už sme tady. *Zvedá se a vystupuje.*

DVOŘÁK *těž se zvedá*

Tondo, nechal sis tu noviny.

DRUHÉ DĚJSTVÍ

Dopravní kancelář.

DVOŘÁK *telefonuje*

Jo, přijímám vlak pět sedm dvacet dva s odjezdem z Nového Bydžova v sedm třicet jedna, Dvořák. *Pověsí telefon a píše si to do žurnálu. Pozvedne hlavu a vysune obočí šikmo nahoru.* Co Karel? Nebyl nasranej, že tu musel kvůli mně zůstat?

PODZIMEK

Dyť ste byli domluvený.

DVOŘÁK

Já vim, ale znáš ho.

PODZIMEK

Ne, byl v klidu.

DVOŘÁK

V klidu ... To si dovedu představit. Jemu je teď všechno jedno. Co mu zdrhla Drahuše je nák celej špatnej. *Krouť hlavou.*

PODZIMEK *mlasknouce jazykem o horní patro*

To máš těžký. Dyť von si vo to říkal.

DVOŘÁK

Prosimtě čím? Vona je u mě kurva.

PODZIMEK

Neříkej, že ti dala Petře.

DVOŘÁK

Ty si kretén. Jak si můžeš z tohodle dělat prdel?

PODZIMEK

Z čeho? Hovno se mu stalo, Karlovi. Dal u Rudy denně deset kusů, dá je i dneska, dá je zejtra, tak vo co de?

DVOŘÁK

To ty nepochopíš. Von tu ženskou miloval.

PODZIMEK

A na tos přišel jak?

DVOŘÁK

Povídal mi to.

PODZIMEK

Tak to jo. Mě naposled vyprávěl, že byl v minulym životě vobojživelník. Jen si prej neumí vzpomenout, jestli želva nebo krokodýl.

DVOŘÁK

Hlavně, že z toho máš prču, Aleši. Ty víš, že ti nepřeju nic zlýho, ale chci tě jednou vidět v jeho situaci.

PODZIMEK

Myslíš, že mě tam ňáká ženská dostane? Chceš se vsadit?

DVOŘÁK

Ženská nebo chlast, to máš fuk, jednou si na to dno šáhneš.

PODZIMEK

Chlast? Já vim Petře, kdy mám dost a ty víš taky, že to vim, tak se do mě nesar. *Je slyšet zvuk příjíždícího vlaku.*

DVOŘÁK

To je pět sedm dvacetdvojka. Běž se podívat, jestli je to celý. *Aleš odchází na perón. Z dveří do chodby vyčihne špatně pěstěná dvaatřicítka.*

KLEINOVÁ k Dvořákovi

Dáš si kafe, Petře?

DVOŘÁK

Jo, udělej mi turka, Gábi, prosimtě.

KLEINOVÁ

A nevíš Aleš co si dá? Kafe nebo čaj?

DVOŘÁK

Myslim čaj, že začal pít teďka.

PODZIMEK *přichází zvenku*

Jo Gábinko, udělej mi ten můj zelenej vietnamskej, mám ho ve skřínce vedle hrníčku.

KLEINOVÁ

Tvůj je ten s medvídkem Pú, jo?

PODZIMEK

Ty si to furt nepamatuješ?

KLEINOVÁ

Ho máš tejden, ne, a já se z toho mám zbláznit? Vám to volepim leukoplastí, napíšu na to ména, hotovo, a bude po parádě. Nebo si vařte sami, ale s timdle na mě nechodte.

PODZIMEK

No tak Gábinečko promiň, no, já popíšu poličku, pěkně podle abecedy a hrnky tam můžou stát jako z ažůru.

DVOŘÁK

To sou sarapatičky. Ať se to nalepí na hrnky a je to napros-

to systematický.

PODZIMEK

Tomu kejči, co sis koupil za pětku v Gajerkách by to leda pomohlo. Mě ale přivezla hrnek ségra z Cambridge.

DVOŘÁK

S medvídkem Pú.

PODZIMEK

Ze speciálního medvědího vobchodu.

DVOŘÁK

A jinak v pohodě?

PODZIMEK

Chceš říci, že moje ségra není normální, když studuje na Cambridgi? Ty si prostě balík z Malšovic, Petře, U Čechů ani Na hrázce si takovej hrnek neviděl, tak myslíš, že je na hovno.

KLEINOVÁ

Tos přehnal, Aleši. *Odchází s pláčem.*

DVOŘÁK *kroutě hlavou*

Bože, ty si vůl jak pařez. Běž za ní a vomluv se jí.

PODZIMEK *nechápavě*

Co sem jí zas udělal?

DVOŘÁK

Její starej se minulej tejden složil U Čechů s infarktem. Dal si šest piv a vosum velkejch rumů a kleplo ho to jako ve filmu. Včera měl funus. Nemusels jí to připomínat.

PODZIMEK

Doprdele jak to mám vědět?

DVOŘÁK

Všichni to vědí, jen ty ne. Nezdá se ti to divný? Nevším sis, že má černou zástěru?

PODZIMEK *zkroušeně, až rozčarovane*

A já myslel, že to nosí proto, že co je černý, to se nezasere.

DVOŘÁK

To nemáš ze svý hlavy, Aleši. Něco takle krutýho by nena- padlo ani tebe. To si zas seděl v divadelňáku u stolu s těma hercema, co, a voni ti vyprávěli ty svý role, ne?

PODZIMEK *ukončí své zamyšlení a naplní se energií*

Máš pravdu, Petře. Jdu za ní. *Odchází.*

DVOŘÁK

Počkej! Přijelo to celý?

PODZIMEK

Jo, jasně.

DVOŘÁK

Tak mi to pod' nejdřív podepsat.

PODZIMEK *podepisuje žurnál*

Viděl sem na oseckym zhlaví ňákou mladou žabici. Sem ji zdálky nepoznal. Ty víš, kdo to je?

DVOŘÁK

Za starýho Knespla měla přijít nová signalistka, nevím, možná to je vona. *Pauza.* Buď na Gábinu hodnej, Aleši.

PODZIMEK

Žádný strachy, dědku. *Uchechtne si.* Dvě kostky?

DVOŘÁK

Radši tři. *Podzimek odchází. Zvoní telefon, ze sluchátka se ozve zakřupání a pak něco jako Novotná.* Ano, přijímám vlak pět dva dvacet šest s odjezdem z Nového Města v sedm čtyřicet devět, Dvořák. *Položí telefon a hned zase telefonuje.* Vlak pět sedm dvacet dva v Dolní Poustevně,

Dvořák. *Píše si to do žurnálu.*

JÁNSKÝ

Puť mě k tomu chvíli. *Dvořák pozvedne hlavu a vysune obočí šikmo nahoru. Po chvílce se zvedne od stolu, místo něj zasedne k žurnálu přednosta. Kde je Aleš?*

DVOŘÁK

Vaří s Gábinou kafe.

JÁNSKÝ

Aspoň tejden po pohřbu, kdyby si dali voraz.

DVOŘÁK

Ne vopravdu přednosto ...

JÁNSKÝ *skočí mu do řeči*

A dyť jemu je to stejně jedno.

DVOŘÁK

No počkej Tondo, Aleš je děsně citlivej kluk, tomu to vůbec není jedno ...

JÁNSKÝ

Nemyslim Aleše, myslim toho jejího Františka.

DVOŘÁK

Ahá, tak to jó. *Chvíli v mlčení se pohrouží, pak na žurnál pohlédne. Maj to kluci v pořádku?*

JÁNSKÝ

Jo, zatím jo. *Obrací stranu.*

DVOŘÁK

Jo přednosto, to sem se chtěl zeptat, starej Knespl to už zabalil?

JÁNSKÝ

Byl jsem s ním domluvenej do konce měsíce. Dneska nastupuje náká nová holka rovnou ze školy.

DVOŘÁK

Z Třebový?

JÁNSKÝ

Jo, z Třebový.

DVOŘÁK

Ňáká vosumnáctka, jo?

JÁNSKÝ

Asi. Letos maturovala.

DVOŘÁK

Tak to má zkoušky na výpravčí.

JÁNSKÝ

No vždyť vod novýho roku dělá s váma. Venca Kozlů de do důchodu a říkal, že veme eště na rok na dva vechtra. Akorát se pak prohoděj.

DVOŘÁK *zamyšleně*

No jó, tak to jó ... *Skřípot kol přijíždějícího vlaku.*

PODZIMEK *probíhaje dopravní kanceláří*

Dobrý Petře, už tam běžim. *Ve dveřích na perón se otočí a široce se usměje. To kafe sem Gábina hned hodí. Mizí venku.*

JÁNSKÝ

To je pošuk, to snad není možný ...

DVOŘÁK

Doprčic, já mu neřek, aby se podíval, jestli je tam Evžen.

JÁNSKÝ

Hele má to dvacet minut sekeru, tak si nehraj na detektiva a zkrať to na pobytu. Máš tam na volno, tak ať to lítá.

PODZIMEK *přichází z perónu*

Je to celý. Přednosto dovol. *Richtuje se k žurnálu.*

JÁNSKÝ

Jo promiň. *Vstane, Podzimek to podepíše.*

DVOŘÁK *sedá si k žurnálu a telefonuje*

Vlak pět dva dvacet šest v Dolní Poustevně, Dvořák. *Pauza.* Jo, do Turecka, paní Novotná. *Přikyvuje do sluchátka.* Ste se vodvázala, to vám schvaluju. Tak zatím. *Zavěsí a obrátí se přímo na Podzimka.* Nevším sis tam Evžena?

PODZIMEK *vesele*

Ty sháníš Evžu, Péto? Copak s ním máš, pupiku? *Šibalsky štouchně do Dvořáka.*

DVOŘÁK *jen pozvedne obočí a přidá k tomu nádech nosem a ránu pěstí*

Vyser si s těma fórama voko, vole, tady de vo držku. Tonda viděl Evžena ráno v hale a jestli jede do Převýšova, tak nám dobře hoří prdel. Dneska je tam Michal Hešl a víc jak vypadá po pondělním mariášku ...

PODZIMEK

Jako jaguár.

JÁNSKÝ *spíš jen tak pro sebe*

Jaterní skvrny, to nás čeká všechny ...

PODZIMEK

Jo to si nevybereš, Tondo: Buď jaterní skvrny nebo ledvinový kameny.

JÁNSKÝ *směje se*

Nebo voboje a žlučník v kýblu, to bude zas moje slavný finále. V pátek dělala máma husu, sem to nevydržel a dal si biskupa. Hoši mě to chytlo, svíjel jsem se ještě večer u Tabu.

PODZIMEK

Smíchy, ne?

DVOŘÁK

Jo to moc směšný nebylo. Byl tam nákej nekrofilní zoofil.

PODZIMEK *směje se*

Ale homosexuálně zaměřenej a výjimečně náruživěj, ne, jinak by to byla nuda, co?

DVOŘÁK

No nevím Aleši, proti tobě to byl vyloženej asketa.

JÁNSKÝ

Já myslim, že to byl nákej myslivec, ne?

PODZIMEK

Myslivec?

JÁNSKÝ

Hele já se akorát cpal cholagolem a pendrek si pamatuju. Co ten Evžen?

PODZIMEK

Evžen dělá dneska Převýšov.

DVOŘÁK

Tys ho viděl?

PODZIMEK

Ne. Spim s jeho holkou a ta mi to povídala.

DVOŘÁK

Von má céru, jo?

PODZIMEK

Devatenáct roků, to bys neřek, co?

DVOŘÁK

Doprdele, tos do ní taky moh jít už před třemi lety. *K Jánskému:* Hergot Tondo, kde bysme dneska byli ... No vem si to, kolik nás dostal: Vlasta Diviš chudák je teď v cukro-

varu, Honza Slejška v cihelně a Božena se prej v Prostějově voběsila.

JÁNSKÝ *k Podzimkovi*

Ty kecáš Aleši, co?

PODZIMEK

Co myslíš, Tondo?

JÁNSKÝ

Já myslím, že dostaneš brzo přes hubu.

DVOŘÁK *telefonuje*

Jo seš to ty Míšo? Tady je Petr. Hele průser jako vrata, v pět dva dvacet šestce sedí Evžen Dek a jede k tobě. Hele seš redy? *Pauza.* Dejchnul sis a nebyls zelenej? Vážně, jo? Prosimtě, řekni mi jak to je, já to tu podržím, stejně to už má dvacku a Aleš je u tebe na Babetě za deset minut a může tě vystřídat. Je tu náká nová holka z Třebový, prej po praxi, tak mi veme laufku. *Pauza.* Fakt to zvládneš sám? Hele nefrajeř, víš jak von je vostrej. *Pauza.* Tak dobře, tak se drž, já ti to tam pustím. *Rezignovaně:* Přijmete vlak pět dva dvacet šest s odjezdem z Dolní Poustevny v osm nula dva, Dvořák? *Položí sluchátko, zvedne jej a znovu telefonuje.* Tak eště tu patnáct šest nula štyrku do Křince a je to. *Do sluchátka:* Přijmete vlak patnáct šest nula čtyři s odjezdem z Dolní Poustevny v osm nula dva, Dvořák? *Položí sluchátko a vstává od žurnálu.* Tak fajn Aleši, můžeš to jít vodmávat. *Jánský si sedá za stůl, dveřmi se počne dovnitř prodírat Kleinová. Otevřela si loktem a teď se snaží přidržet si dveře svou ladnou nožkou. Vypadá při tom k zulíbání nešikovně.*

KLEINOVÁ

Doprčic tak podrží mi někdo ty dveře, nevidíte, že mám plný ruce?

PODZIMEK

Jo Gábi, už sem u Tebe. *Chytá dveře.* No vidiš, jako princezna.

KLEINOVÁ

Trochu vypelichaná, ne? *Položí hrnky.* Tak tam nestuj jak Lotova žena ne, a dej mi cigáro.

PODZIMEK

Promiň Gábi, ale já sem s tím skončil. Na dobro.

KLEINOVÁ

Dneska ráno?

PODZIMEK

V pátek večer. Takže to mám už pátej den bez jedinýho šluka. Musím jít dát vodjezd. *Odchází.*

JÁNSKÝ *ztrnule nad dopravním deníkem*

Vemte si vode mě Spartu, Gábino.

KLEINOVÁ

Ježíš díky, přednosto. A já sem Vám ani nepřinesla kafe ... Tak si vemte moje teda já piju instantní, jestli Vám to nevadí.

JÁNSKÝ

To je dobrý Gábino, mě ho udělá nahoře Ludmila.

DVOŘÁK

Dyt' Ludmila má nemocný děcko, ne? Já myslím, že je doma na vošetřovačce.

JÁNSKÝ

Tak si ho udělám sám. Mám tam varnou konvici, tak co.

KLEINOVÁ

No né přednosto, neblázněte, vemte si to moje ne, já sem stejně dneska už dvě měla.

JÁNSKÝ

Tak sem snad soběstačnej, ne?

PODZIMEK *přichází zvenku*

Hele Tondo, todle instantní kafe je dobrý, já ho taky piju, když mi dojde čaj.

JÁNSKÝ

Neřek sem, že mi vadí instantní kafe, my ho doma normálně s Blaženou pijem.

DVOŘÁK *chutě se napije svého turka a po gurmánsku polkne*

Tak to já bych nemoh, dyť to chutná jak maggi. A eště je to náký takový celý mastný, nebo já nevím takový jako ... Sem si to dal jednou v automatu ...

PODZIMEK

A nebyla to polívka, Petře?

DVOŘÁK

Cože?

PODZIMEK *špulí rty*

Bujón, nebylo tam napsáno bujón?

DVOŘÁK *důrazně*

Ti říkám, bylo to kafe a nebyl v tom lógr.

JÁNSKÝ

No tak to mohlo bejt normální kafe, ale překapávaný. A víš co, kdyby si dal někdo před tebou polívku, no tak to by všechno vysvětlovalo.

DVOŘÁK

Tondo já si vážně nedal polívku.

JÁNSKÝ

Dyt' říkám, že ty ne, ale někdo před tebou. No ale i kdyby, dyby ses splet, no to neni nic fatálního. Já si loni ve Francii chtěl dát kafe, bylo tam nakreslený na automatu, tak si říkám, to nemám co zkazit, zmáčk sem čudlík „The au lait“ jako jedno s mlíkem, rozumíš, to „the“ sem vzal jako člen jak sem zblblej z tý angličtiny. No a byl to čaj, žejo, to dá rozum - thé, co bys čekal. Vidiš a to sem přednosta a taky si to spletu.

DVOŘÁK

Ale já sem si nic nesplet.

KLEINOVÁ

Tak už toho nech Petře. *Zvoní telefon.*

DVOŘÁK

Vlak pět dva dvacet šest v Převýšově, rozumím, Dvořák. Tak co Michale, je u tebe Evžen? *Pauza.* Jestli nemůžeš mluvit, tak si aspoň krkni. *Ze sluchátka se ozve hrozivý zvuk a Dvořák se s bolestivou grimasou chytne za ucho. Dramaticky:* Je tam.

KLEINOVÁ

Von si s nim Michal Hešlů už nák poradí. Antoníne, kde máte ty cigarety?

JÁNSKÝ

V kapse u saka. Co je s nima?

KLEINOVÁ

Slíbil ste mi jednu Spartičku.

JÁNSKÝ

No jó, vidíte, sem na to úplně zapomněl. *Dává ji cigáro, sám si taky zapaluje.* Teda, když už kouřím, moh bych si k tomu dát kafe?

KLEINOVÁ

Vždyť Vám ho porad nabízím.

JÁNSKÝ

Tak děkuju. Je voslazený?

KLEINOVÁ

Ne, já nesladim, to vite, takle mám špeky jen to na mně plandá.

JÁNSKÝ

Aha, tak to se nezlobte, já hořký pít nemůžu, mně to vždyc-
ky úplně zkřiví držku.

KLEINOVÁ

No tak počkejte vteřinu, já Vám skočím pro cukr.

PODZIMEK

Zustaň tady Gábino, když kouříš, tak kuř. Já tam Tondovi
dojdu.

JÁNSKÝ

Vykašli se na to, Aleši, já to snad vypiju i tak. *Napije se a
úplně mu to zkřiví držku.*

PODZIMEK

Já tam dojdu, přednosto. Neměl by sis takle zahrávat.
Odchází.

DVOŘÁK

Seš v pořádku, Tondo?

JÁNSKÝ

Je to jen krátkodobý, neboj.

DVOŘÁK

To by byl ale hergot pechfógl, kdyby se Ti teďka mělo něco
stát, dyž letíš na to Korfu.

KLEINOVÁ *zajíká se*

Vy letíte na Korfu, přednosto?

JÁNSKÝ

No s nákou brněnskou cestovkou. A teda s manželkou, sa-
mozřejmě.

KLEINOVÁ

Todle se může stát jen mně. *Položí hlavu na stůl a pláče.
Zvoní telefon.*

DVOŘÁK *fyzicky do telefonu, duševně mimo*

Vlak patnáct šest nula čtyři v Lovčicích, rozumím, Dvořák.
Zavěsí.

PODZIMEK *ze dveří*

Dvě kostky stačej?

JÁNSKÝ *zdrčeně*

Budou muset.

PODZIMEK *dojde ke stolu a vrhne kostky do kafe*

Co ste ji zas udělali?

JÁNSKÝ

Bavili sme se jen vo dovolený.

PODZIMEK

Tys proflák, že letíš na Korfu, Tondo?

JÁNSKÝ

Já ne, to povídal Petr.

PODZIMEK

Ty si ale kretén, Petře, to snad neni možný.

DVOŘÁK

No co je na tom, že přednosta letí na Korfu? Já zas jedu se
starou do Turecka.

PODZIMEK

Drž hubu. Jestli ještě jednou řekneš to slovo na K, tak ti tud-

le plácačkou snad urazim palici, ty blbče!

KLEINOVÁ *vstává*

Kluci nechte toho. Dyť teď už je to stejně všechno jedno.
Odchází.

DVOŘÁK

Tak vysvětlí mi to někdo?

JÁNSKÝ

To Korfu sme vymysleli s Františkem, víš já tam byl před-
loni, tak sem mu to poradil. Pak že tam poletíme s mámou
znova, Gábina asi nevěděla, že tam budem s nima, vidíš,
von jí to ani neřek. To bude trochu nuda no, teďka, když tam
budem bez Franty, ale voni by se s náma asi stejně moc ne-
bavili, měly to bejt jejich líbánky.

DVOŘÁK *vloží si hlavu do levé dlaně*

Ach jo. *Natáhne pravou ruku.* Tondo dej mi cigaretu.

PODZIMEK

Počkej přednosto. Jaký líbánky?

JÁNSKÝ

No svatební cesta.

PODZIMEK

Co to je za blbost? Dyť spolu byli deset roků.

JÁNSKÝ

To jo, ale na hromádce. Von si ji vzít nechtěl, dyť víš, co vy-
váděla.

PODZIMEK

Mě to vyprávěj ...

JÁNSKÝ

V sobotu se měli brát. Tak šel Franta v pátek na rozlučku K
Čechom. A v pondělí byl funus.

DVOŘÁK

To je jak z Romea a Julie. Takovej příběh lásky a smrti a
stane se to hnedka vedle nás.

PODZIMEK

Hergot Tondo a proč se teda chtěli brát zrovna teď? *S hrů-
zou vykvikne.* Vona je v tom!

JÁNSKÝ

Ne, neni, bylo to prostě takový gesto. Franta to tak chtěl, že
si jako odpustěj a začnou ten život dovopravdy.

PODZIMEK

Doprčic, to by mě nikdy nenapadlo, že vona neni vdaná. No
vy ste to věděli?

DVOŘÁK

Všichni to věděli, ne, Tondo?

JÁNSKÝ

Já myslim že jo. No určitě. Teda mimo Aleše.

PODZIMEK

Já jsem vůl. No teď mi úplně dochází, co vona mi říkala.
Jestli si můžu vzít vod zejtrka dovolenou. A jestli nejsem al-
bín, jestli se můžu vopalovat. Dyť vono ji vlastně nic nevá-
že, když nebyli svoji, ne. Já jsem debil. Petře můžu na chví-
li ...

DVOŘÁK

Jo jen běž. Ale u patnáct šest dvacet sedmičky ať si včas,
mladej.

PODZIMEK *rozpačitě*

Já vezmu ty hrníčky, ať tu nelítam ... jen tak. Díky Petře.
Odchází.

DVOŘÁK

Můžeš mu dát volno, Tondo?

JÁNSKÝ

Asi jo. Dyžtak nechám sloužit tu novou signalistku. *Zaskučí špalíky brzdící jízdní kolo. Na futro dveří vedoucích na perón zaklope jemná ručka a nad ní se objeví roztomilá tvářinka dívenky jakési.*

TÓTHOVÁ

Můžu dál?

JÁNSKÝ *vesele*

My o vlku a vlk ve dveřích. Teda promiňte, jistě, pojdte dál.

TÓTHOVÁ

Namazala jsem osecký zhlaví a jedu na dobřenicový, tak sem myslela ... Chtěla jsem jen nakouknout.

JÁNSKÝ

Jen sem klidně vlezte celá! To byl skvělejší nápad, že ste se zastavila. Já Vás rovnou představím: Takže tohle je Esmeralda Tóthová, naše nová signalistka a tohle je Petr Dvořák, náš starej výpravčí.

DVOŘÁK

Ještě ne tak starej. Těší mě. *Podává ji ruku.*

TÓTHOVÁ

Mě taky. Asi s Váma budu sloužit ... jednou.

DVOŘÁK

To doufám. Potěšení bude na mé straně.

TÓTHOVÁ

A kde máte laufku?

DVOŘÁK

Ale je někde s uklízečkou ...

JÁNSKÝ

Zastavte se Esmeraldo, až pojedete zpátky, já Vás představím.

TÓTHOVÁ

Tak jó, já jedu mazat ...

DVOŘÁK

Tak mazejte!

TÓTHOVÁ *ve dveřích*

Je Petr, vždycky tak vtípnej, přednosto?

JÁNSKÝ

Jen výjimečně. Važte si toho.

TÓTHOVÁ

Určitě budu. Nashledanou.

DVOŘÁK

Tak hoši, to teda budou noční, to nechci vidět. Vona je na to celá žhavá, viděls to?

JÁNSKÝ

Dyť je vo hlavu větší než ty, Petře.

DVOŘÁK

No právě, tydlety vytáhlý holky to sou úplný ždímačky, to mi můžeš věřit Tondo, já sem starej praktik.

JÁNSKÝ *směje se*

No jestli de vo to, žes nikdy neměl ženskou, která by byla menší než ty, tak to ti věřím na sto procent, Petře.

DVOŘÁK

Chceš tím něco naznačit, Antoníne?

JÁNSKÝ

Ale nic. *Zvoní ti telefon.*

DVOŘÁK

Jo promiň. Ukaž, puč mi to. *Otočí žurnál k sobě a veme te-*

lefon. Ano, přijímám vlak patnáct šest dvacet sedm s odjezdem z Lovčic v osm třicet tři, Dvořák. *Píše si to do žurnálu. Zavěsí a telefon začne zas okamžitě zvonit.* Jo, přijímám vlak pět sedm nula čtyři s odjezdem z Nového Bydžova v osm třicet čtyři, Dvořák. *Píše si to do žurnálu. Pak ho otočí zpátky k přednostovi.*

PODZIMEK *přijde zvenku a zůstane stát ve dveřích se zrakem upřeným k dobřenicovému zhlaví*

Doprdele, to je vona!

DVOŘÁK *přijde k němu a udiví se*

Na co koukáš?

PODZIMEK

Na tu holku na tom kole. Dyť je to Evženova dcera!

DVOŘÁK

No to je Esmeralda.

PODZIMEK

No Esmeralda, to snad vim, když s ní spím, tak co mi to říkáš?

DVOŘÁK

Tak vona dneska nastoupila a tys ji už stihnul přebrousit ... No je tohle možný ... Před šichtou nebo teď, když si vařil to kafe?

PODZIMEK

Kafe sem vařil s Gábinou, ne. *Mlaskne jazykem o horní patro.* To víš, že sem s ní dneska nic neměl, mám taky jen vo-mezenu kapacitu. To je ta holka, co sem ji zbalil v pět dva padesátce, když sem jel vod Aleny z Chocně. No a teď s ní chodim, když se z ní vyklubala Evženova dcera.

DVOŘÁK

Ohó! Tak to je Evženova dcera?

PODZIMEK

Mám ti to říct potřetí?

DVOŘÁK

To je ta, vod který víš, že ...

PODZIMEK

No přesně. Už ti to doklaplo?

DVOŘÁK

A doprdele! Co s tím teď budeš dělat?

PODZIMEK

Asi se z toho poseru, no, co jinýho mi zbejvá. Teď sem slíbil Gábině, že s ní letim na Korfu.

DVOŘÁK

To máš těžký, když musíš mermomocí lítat. Hele, s tou Esmeraldou se rozejít nemůžeš, to by byla pro stanici děsivá ztráta.

PODZIMEK

No to je mi jasný, že byste mě zabili. No ale, co s tím teď-ka? *Pauza.* Doprčic, víš co, já se dneska ňák lakonicky skreju, no a zejtra vodlítám.

DVOŘÁK

To neprojde Aleši, přednosta už slíbil, že tě představí.

PODZIMEK

A říkal jak se menuju?

DVOŘÁK

No neříkal. Čoveče to je nápad, budeš dělat svýho bráchu.

PODZIMEK

Ty myslíš ...

DVOŘÁK

No jasně. Jako že si svoje vlastní dvojče, nákej Venca Podzimek.

PODZIMEK

Petře tedle fór sem viděl naposled v Plzni v divadle a nepřej si vidět jak to dopadlo ... To je fakt šmíra, z toho se nedá nic vytřískat.

DVOŘÁK

Podívej Aleši, ty na to deš moc filosoficky. Chceš tu sloužit inkognito? Chceš! No tak to holt nák budeš muset překousnout, že nejsi zrovna ap tu dejt.

PODZIMEK

Petře já přeci nechci žádnou avantgardu, ale todle je vážně strašně strarej trik, na to vona nemůže skočit.

DVOŘÁK

Prosimtě, ta nepozná pět devět třicet dvojku vod pět sedm šedesát trojky, schválně ji v deset nula pět vyzkoušej! No, tak myslim, že si tě klidně může splýst s tvym bráchou. A vůbec, co je starý, to je dobrý. Podívej se na mě.

JÁNSKÝ *od stolu*

Nebo taky jak seš starej, tak seš blbej, Petře. Chybí ti tu vodhláška.

DVOŘÁK

Kecáš Tondo, to neni možný. Stopro sem je všecky dal.

JÁNSKÝ

Říkam, že tu chybí, snad to vidim ne, tak se nehádej jak tříletý dítě.

DVOŘÁK

A u čeho, prosimtě?

JÁNSKÝ

U pět dva dvacet pětky.

DVOŘÁK

No ta je na vodjezdu v šest třicet vosum. To sem tu eště nebyl.

JÁNSKÝ

Formálně vzato si tu byl, domluv se s Karlem, jestli se ti to nezdá. Kdybys v tom nedělal bordel, tak se ti to nestane. Takle to máš za sto.

DVOŘÁK

No dobře, tak mi to strhni, ty židáku nenažraná!

JÁNSKÝ

Uklidni se Petře. Seš trochu mimo mísu, ne? Mockrát sem ti vysvětloval, že některý slova by sis do huby prostě brát neměl.

DVOŘÁK

Tak promiň Tondo. To je daň mý nátuře, holt neni možný, aby se mi poved každej vtip.

JÁNSKÝ

Jo tak ty si vtipkoval? To mě teda příště upozorni předem ...

PODZIMEK

Tondo kašli na něj, potřebuju se s tebou domluvit. Hele až přijde Esmeralda jo, tak ...

JÁNSKÝ

Seš nákej Venca Podzimek, brácha Aleše.

PODZIMEK *udiveně*

Ty si nás poslouchal?

JÁNSKÝ

No hluchej zrovna nejsem, s tím se nedá nic dělat.

DVOŘÁK

Myslíš, že to vyjde?

JÁNSKÝ

Já nevim. V kině sem tedle figl viděl asi sto dvacet jednou a dycky se to profláklo. Na druhou stranu je Esmeralda přeci jen Evženova dcera, tak by to snad vyjít mohlo.

PODZIMEK

Ale nevlastní.

JÁNSKÝ

To je mi jasný, že to neni jeho sémě. *Směje se*: Cha. To si stačí představit ten jeho podobanej ksicht.

PODZIMEK

A vona je docela pěkná, co Tondo?

JÁNSKÝ *uznale*

Že by byla špatně rostlá, to se teda říct nedá.

DVOŘÁK

Chlapi s váma ta puberta cloumá. Pečte na ty její proporce, však už máme něco za sebou, ne.

JÁNSKÝ

No jak kdo, Petře ... Ale máš pravdu. Musíme doufat, že jí vovlivnila Evženova výchova, že je aspoň trochu po něm. Jinak nám ten primitivní trik prokoukne raz dva.

PODZIMEK

Vode mě moc chytrosti nepobrala přednosto, já sem s ní teprv dva tejdny.

JÁNSKÝ *se špetkou ironie*

Tak z toho sem měl sakra vítr, že by s tebou zmoudřela, tos mě vážně shodil šutrák ze srdce Aleši. *Zvuk vlaku*. Něco ti tam přijelo, běž to zkontrolovat, teď už máme napůl vyhráno.

PODZIMEK

To bude patnáct šest dvacet sedmička. *Odchází, zvoní telefon, Petr ho zvedá*.

DVOŘÁK

Ano přijímám rychlík dvěstě padesát jedna s průjezdem Převýšovem v osm čtyřicet jedna, Dvořák.

TÓTHOVÁ *ostrým krokem zchváčena, přesto z ostra*

Přednosto, průser. V noci jsme měli nehodu. Pojdte se na to podívat.

JÁNSKÝ *energicky*

To se to dovídám až teď? Kdo měl v noci pohotovost, kdo to vyšetřuje?

TÓTHOVÁ

Zatim nikdo. Teď sem na to přišla.

JÁNSKÝ

Co to je za blbost? Stalo se někomu něco?

TÓTHOVÁ

Akorát jedna výhybka je totálně rozsekaná.

JÁNSKÝ

Která?

TÓTHOVÁ

Z osmý na šestou kusou. Na dobřenickym zhlaví.

JÁNSKÝ

Tak to je v klidu. Řekněte mi všechno, co vo tom víte.

TÓTHOVÁ

Já nic. Co vim tak leda vod Ludvíka. Vypadá to tak, že kluci mačkali na noční ty cisterny i s čubou, nechali ji někde mezi vagónama, pitomci. Dyž to namačkali na srdcovku, tak se tam ta čuba samozřejmě šprajcla a vypadlo to přes ní

ven.

JÁNSKÝ

A jelo to po šroubech, jo?

TÓTHOVÁ

No.

JÁNSKÝ

To muselo dělat strašnej rambajz, to si ničeho nevšimli?

TÓTHOVÁ

Ale všimli, však to hned zastavili, ale když se na to šli podívat, tak to bylo oukej. Ludvík říká, že to kolo, co jelo vnitřkem hned po další přídržnici vyskočilo zpátky na kolej. Myslíte, že je to možný, přednosto?

JÁNSKÝ

A možný je všechno. To byl poslední vagón?

TÓTHOVÁ

Ne, třetí. Géza ho už našel, má slušně zrasovaný vokolky.

JÁNSKÝ

A to přes tu čubu nevypadly další vozy?

TÓTHOVÁ

Ne, vono jí to naštěstí vyhodilo ven. Ukážu vám, kde leží, sem s ní nechtěla hejbat, když to budete vyšetřovat. Teda ale, je to vošklivej pohled, ta čuba je úplně zdeformovaná.

JÁNSKÝ *sám pro sebe se pousměje*

No to sme všichni, po tom, v čem sme žili ... *Zas rázně:*

Petře, du k tý nehodě, pošli tam prosimtě traťováka.

DVOŘÁK

Fajn. Hned mu zavolám.

JÁNSKÝ

Tak jo. *K Esmeraldě:* Mám z vás radost, Esmeraldo. Vidim, že vás ve škole neučili předpisy jen tak pro srandu králíků. Vechtr ste jedna báseň. Doufám, že budete taky dobřej vejpravčí.

TÓTHOVÁ

Jestli mě bude zaučovat Petr, tak určitě.

DVOŘÁK

Co sem ti říkal, Tondo? Holka ví, jak na to.

TÓTHOVÁ

Jak to myslí, přednosto?

JÁNSKÝ

Že máte čuch na výpravčí. Že ste si vybrala toho nejlepsiho.

TÓTHOVÁ

Když já jinýho neznám. Představíte mě tý laufce?

JÁNSKÝ

Představí vás Petr, já musím k tý výhybce. Přidte tam pak za mnou. *Jde ven. Přijede vlak.*

TÓTHOVÁ *vykroukne*

Přijela dvě stě padesát jednička. A ten kouř nad obzorem bude určitě vod motoru z Byžova.

DVOŘÁK

Pěkně se nám to tu sjede. A na čas. Dneska to de dobře, marná sláva. Teda až na tu výhybku.

TÓTHOVÁ

A to i ta výhybka není zas takovej trabl, dyť vedla jenom na kusou.

DVOŘÁK

Kolej slepá jak spravedlnost, říkával dycky nebožtík Bláha. Jo, to byl parťák, takový už dneska nejsou ...

TÓTHOVÁ

Ludvík ale taky není špatnej, ne? Dneska s tím šoupal jako z partesu.

DVOŘÁK

Pláteník? To je starej bolševik. Zákeřnej a podělanej. Ten nebude nikdy řídit posun s takovou grácií jak to uměl Franta Bláha. To byl pane mistr. Už když začínal na záloze, víte když byl vývěšák, tak dával vodraz, takovou čtyřku, rozumíte, to mělo vzduch to gesto, tam se vešla půlka světa. Dneska ty mladý sotva mávnou klackem.

TÓTHOVÁ

Ježišmarja, Petře, vy přece nejste tak starej, že byste si pamatoval začátky někoho, kdo je dneska mrtvej ... Nebo ...

DVOŘÁK

Ale kdepak. Však to Frantu kleplo, nebylo mu ani šestatřicet. No jó, tak to prostě chodí. Byl holt vyvolenej, tak tam musel zamlada.

TÓTHOVÁ

To je babská pověra, Petře. Nebo vás snad mrzí, že to tady eště válčíte?

DVOŘÁK

Co vás nemá, já sem veselá nátura. Já si to tu ještě sakra užiju.

TÓTHOVÁ

No vidíte, dyť vám vlastně všechno vychází. Děti máte zdravý, ženu zvodpovědnou a až si přestavíte tu chajdu v kolonii, no tak to mi povězte, jestli vás ještě něco zabolí. Dyť vy byste moh bejt rovnou mustr pro spořádanou rodinu. A co já? Kam přídu, stane se tam něco strašnýho. Zrovna jak tady. První šichta a hned se musí zkurvit výhybka.

DVOŘÁK

Hergot, dyť já na to absolutně zapomněl. *Telefonuje.* Seš to ty, Míro? Tady Petr. Hele výhybka z šestý na osmou na dobřenickym zhlaví je na cucky. Vem si muvku a jeď to dát do kupy. Jo, máš ji na jedenáctý. Já ti to postavím. Jo, říkám nestarej se, já si tu muvku vytáhnu. Tak zatím. *Pokládá telefon a obrací se k Esmeraldě.* Kde sme to skončili?

TÓTHOVÁ

Kde sme skončili a kde skončíme, to se ptám pořád.

DVOŘÁK

Že mám famíliji cugrunt v richtiku, nebo něco takovýho ste mi říkala.

TÓTHOVÁ

Asi. *Vzdechne si.* Už tu nemůžu čekat, musím na vzduch, musím k tý výhybce. Řekněte tý svý laufce, že se stavím potom.

DVOŘÁK

Jasně, to bude lepší.

TÓTHOVÁ

Tak nashle. *Odchází.*

PODZIMEK *jak lasice se dovnitř protahuje*

Uf. To bylo vo chlup.

DVOŘÁK

Kde ses flákal?

PODZIMEK

No byl sem skovanej za dveřma, si neviděl jak sem na tebe tady mrkal škvírou? Čoveče díky, tys tu vařil takový meta-

fysický dusno, abys ji vocad' vystrnadil, to ti povim, fakt vohromný.

DVOŘÁK

Ti říkám, tydle mladice si vodim zleva doprava a zase zpátky, není problém. A co venku, jak to přijelo?

PODZIMEK

Jo pohoda, všechno jak má bejt.

DVOŘÁK *telefonuje*

Rychlík dvěstě padesát jedna v Dolní Poustevně, Dvořák. Dobrý Michale? K Alešovi: Evžen je tam, Michal to hned pověsil.

PODZIMEK

Snad ho to nevoddělá ...

DVOŘÁK

Doufejme. *Telefonuje.* Vlak patnáct šest dvacet sedm v Dolní Poustevně. *Chvilí počká, položí sluchátko a zase volá.* Vlak pět sedm nula čtyři v Dolní Poustevně. *Opakuje předešlý postup.* Přijmete rychlík dvěstě padesát jedna s odjezdem z Dolní Poustevny v osm čtyřicet devět, Dvořák? *Pauza.* No jistě, že si chci v Istabulu koupit koženou bundu, dyť je to dvakrát levnější než tady. *Položí sluchátko.* Dobrý, z první s tím můžeš vodjet. A já du víš kam. Dyž si dám kafe a cigáro tak tam musim dycky. No nic, stejně si to potřebuju všechno v klidu rozmyslet.

PODZIMEK

Řekneš mi na cos přišel?

DVOŘÁK

Jasně. Jako dycky.

PODZIMEK *radostně*

Už se těším. *Odchází ven.*

DVOŘÁK

Aby bylo na co. *Odchází dovnitř.*

PŘESTÁVKA

TŘETÍ DĚJSTVÍ

Hezký den. Slunce se kýve po obloze a dloube si nudle z nosu do vysušených mraků. Je skoro horko a teplota stoupá vzhůru v pravidelných intervalech. Vzduch se těžce hýbe a do schodů se zadýchává. Má trochu větry, ale ne ty z fazolí. Nehty jsou odkrájeny a mléčné pŕlměsíčky, které z nich padají do vyhřátého písku na posunovacím ranžíru se těší na svůj noční příděl hvězd. Ale to bude až za dlouho.

Zatím se radují z pohledu na citrónové cisterny stojící a stojící před sněhobílým domkem pana signalisty. Nebo paní signalistové, podle toho, kdo má zrovinka službu.

Ve škarpe na okraji kolejiště se zelená čerstvě posekaná travíčka, na níž ležíc odpočívají dva vymydlení, poctivě, precizně a čistotně vypěstění posunovači. Starší má již šedý vlas, však síly, té mu léta nesebrala ani žbrť. Z rozepjaté blůzy mu vykukuje pár pevných, téměř obrněných chlupů a pavouk křížák, nahodilý to kolemjdoucí mu je žlučovitě závidí, ponuře rudne a chandru totální si v srdce svoje opatrně ukládá.

Druhý muž je pravidelně opálen, má černý knír a pohled plný vášně. Ten však není momentálně možno ni jen zahlédnout, neboť muž ho pro jistotu ukrývá za svými masivními víčky a

tedy, jen tak na oko, předstírá spánek. Dojem umocňují rytmické zdvihy jeho symetrické muskulatury na prsním podloží.

Oba muži zuby labužnický drtí čtyřlístky, aniž by je to viditelně vyčerpávalo. Vedle nich pak, jak polibky mladé žirafy na tváři savany, svítí dvě oranžové bezpečnostní přilby. Jsou pohozy s nezvyklou ležérností, avšak dotykem mozolnaté ruky přímo oduševnělé. Kompozice těl, přileb, trávy a výhybky je absolutně lapidárním komentářem směřujícím s geometrickou přesností přímo do nitra vesmíru.

Ted' trochu dramatu: Fotony světla očarované filigriánskou askezí okamžiku se shromáždí do jediného tlustého paprsku a cvrček z piána nasadí si do forte. Je před bouří a neklidem zduřelá příroda zpívá svoje halelujá. To světlo! Hrany stínu celé kolejiště jak šnitlik pokrájely!

A pořád dál jen ten osamělý kužel jasu a jinak tma. Pyl z květin, stříbrná koloběžka a kupa sladkostí. Pět otoček: špička nohy jak oštěp prohnula se a velké grandissimo, s vytrčenou paží přichází sám plameňák. Ted' vstupuje do středu světelného špalíru uprostřed černých tapírů! A je to přednosta! Byl očekáván, ne ovšem s touto pompou, co vzala dech i atanu tatarskému, který po okolí zrovna se tu ráčel projíždět a pavouka křížáka snažil se náh hergot dohonit.

Ted' ovšem navrací se všechno zas do starých kolejí.

JÁNSKÝ

Tak jak to de, hoši?

ŠULC

Není to nejlepší, přednosto. Markera nám ráno chytil hexenšus.

JÁNSKÝ

Standu?

ŠULC

Jasně, Standu. Nejdřív sme si mysleli, že si dělá srandu, ale pak se nám tu zhroutil a ztuh jak ledňáček.

JÁNSKÝ

Zvládáte ve dvou?

ŠULC

Musel to namarkýrovat tudle vrchní, protože já vlez ráno na zálohu a to dyž já se jednou chytím mašiny, to se už jen tak lehko nepustim.

JÁNSKÝ

Jak to šlo, Ludvíku? Sis vodvyk, co, když ted' děláš parťáka?

PLÁTENÍK

Popsal sem to, vyfoukal a povolil kuple. To se prostě nezapomíná. Chce to jen vědět, co má dělat která ruka, já si na tom, že sem parťák, kariéru nestavim, znáš mě Tondo, já sem přímá povaha. Každěj chleba má jen jednu kůrku, i když je ta kůrka kolem dokola.

JÁNSKÝ

Tak fajn. Nešoupete kvůli tý výhybce?

PLÁTENÍK

Tak se věci maj, přednosto. Potřebuju tu kusou, abych si tam vodhodil Šárovcovu Lhotu. Stavim manipulák na Paku a nebudu to přece dělat na třikrát, dyž to de i na dvakrát.

JÁNSKÝ

No jo, to jo, tě nenutim, to je jasný. *Přichází Esmeralda.*

TÓTHOVÁ

Chcete vidět tu čubu přednosto? Leží támle v chládku za keřem.

JÁNSKÝ

Dobrá práce Esmeraldo. Rád se na to s Váma podívám. *Oba odchází. Přichází Dvořák.*

DVOŘÁK

Tak jak to de, hoši?

ŠULC

No vy ste dneska jako vorloj. Jeden zmizí za křovím a hned druhý leze zpoza buku. Aby vám to nevodcinkal smrtáček, chlapi.

DVOŘÁK

Ty si byl zas na vejletě v Praze, u Deža, co, Gézo? Na Staromáku, žejo, vočíhnout pamětihodnosti, vid', ty tůristo. *Poněkud infantilně:* A kohoutka si tam viděl, plechovýho, no hádej, japa von umí zazpívat?

PODZIMEK *přichází*

Kykiriký, vstávejte starouši, hola hola, rachota vás k sobě volá shora.

PLÁTENÍK

Ste nalitý nebo co?

DVOŘÁK

Jasná věc Ludvo. Dám si hrnek a běžim zrovna za tebou, a-bys mě moh napráskat.

PLÁTENÍK

V tom neni nic osobního Petře. Předpis je předpis, marná sláva.

PODZIMEK

Vy až si dáte jednou pivo vomylem vo hodinu dřív pane Pláteník, tak se pudete udat sám, co?

PLÁTENÍK

To se nedá nic dělat. Padni komu padni. Trocha zdravý sebekritiky a musíš sám uznat, že je to jediný čestný řešení.

PODZIMEK *k Dvořákovi*

Von nám tu bude eště kázat jak bejt upřimnej sebemrškač, no je to možný, Petře?

DVOŘÁK

To si tak nesmíš brát, Aleši, von to tak nemyslí, von má už holt takle fixovaný podmíněný reflexy, z těch direktiv a nařízení, je to tak. Jednou si sed čertoj na hřbet a teď mu už ta prdel nikdá nevychladne.

PLÁTENÍK

Básník. Teda Petře, to ti povim. Třicet let posranej, tajdlec-to uši všechno jak má bejt, posraný si měl a teď to koukám vidíš v jasnejch barvách. To nemá smysl se s tebou bavit, ty ses nechal úplně zblbnout těma novinářema, ale ty sou za to placený, víš, to je ten rozdíl, že voni to píšou za prachy, pěkně za mařeny, ať je to Rote Heute nebo Volkszeitung a ty tomu věříš jako vůl. To vážně nemá smysl, dyž nechceš poslouchat, já se du rači podívat na tu přídržnici. *Odchází.*

PODZIMEK

To snad neni možný. To je na pěstovku, Petře. Běž za nim a dej mu ji.

DVOŘÁK

To máš těžký Aleši. Von má Ludvík konec konců recht, sám bych měl blejt do vejšky a vlastním ksichtem to chytat, že sem ty hajzly třicet roků volil.

ŠULC

Jako verlyba, jó, Petře!

DVOŘÁK *směje se*

Jó jak velryba, to je vono. Gejzíry zblitků na ramenou a ve vlasech. To mě připomělo, Gejzo, co ty naši sráči, nevíš jak hráli na Viktorce?

ŠULC

Se začíná příští tejden.

PODZIMEK

Hele Petře nech toho, todle nemůžeš míchat, ty máš výčitky a Ludva furt jako dycinky de po tom strachu, po tom nejnižším co kurva co v člověku je a to von pěkně nafoukne a duje, to je to bahno a ne ty tvoje proslavený gejzíry.

DVOŘÁK

Ty tomu zas rozumíš, Aleši.

PODZIMEK

Ty si myslíš, že sem úplně blbej cucák. Přestaň mě poňoukat jo, já sem už taky zažil pár slušnejch frajerů. A vůbec teď si to tak nebereš a já taky ne, ale dyž sem byl na gymplu, to byla soda. *Nervosně dře podrážkou o kolejnici.* Nejlepší nákej generál Váňa, měl s náma besedu na konci braneckýho kursu. Rozumíš, nám vosumnáct, von v nejlepších letech. Sem měl vlasy po prdel tehdá, intoš, světová politika a tydlety věci, teď se na to můžu vysrat, ale tenkrát to byla jiná doba. A do toho přide tendle Váňa a začne mlít jaká budem hráz, až nám navlíknou mundůry. No povídám mu, to bude nákej vomyl, před měsícem byla podepsaná Salt dvojka, tak jaký ramena, vo co de, teď máme politiku uvolňování napětí. A víš, co von na to? Co von mi na to řek? Že vřaj keby zme něboli silnější než oni tak by nám sem hádzali bomby ako Hitler za prvej svetovej vojny. S tou číslovkou se přerek, tak blbej snad bejt nemoh, ale rozumíš, takovej dle kripl, šéf celýho třetího sboru taktickýho letectva a schopnej všeho prostě, já byl normálně podělanej z těch jeho řečí, Váňa, dodnes si to pamatuju.

ŠULC

Cože Máňa?

DVOŘÁK

Pro mě třeba Stáňa, hlavně, že je to už za náma.

PODZIMEK

Kurva, ale von tam byl eště v jednadvadesátym, sem ho viděl v televizi, dyž sem ležel na traumačce s palicí.

DVOŘÁK

Teď tam ale už neni, ne?

PODZIMEK

Prej je už v důchodu. Slyšel sem, že uklouz po mejdle, dyž šel ze schodů a nák se děsně do sekal.

DVOŘÁK

Tak vidíš, že se to vyřešilo. Prostě to vymaž z paměti, stejně se akorát klepeš, dyž to vyprávíš. Zrudnul si jak přímo-top. Dyž seš cholerik, tak z tědle ideovejch sporů musíš prostě umět vycouvat, jinak máš první infarkt v pětatřiceti. Koukni na mě: do dvacky mě bez pěny u huby snad ani vlasní máma neviděla, dyť já se nechal vytočit jak trojmístný numero. No tak sem si řek v klidu, oukej lásky, všichni máte pravdu no a brzo to bylo jak pětímístný číslo a za půl roku sem byl lepší nežli Austrálie.

PODZIMEK

Mám tomu rozumět tak, že ty si na tu svou posranost ještě

hrdej?
DVOŘÁK

Hele voni ty doktoři dobře věděj vo těch cholesterolech a vo tom všem. To je jednou dokázanej, s tim se nedá nic dělat. Když se chce člověk radovat z žití no tak se holt musí taky šetřit, jasná věc, ne.

PODZIMEK

Co to s tim má společnýho?

DVOŘÁK

Jako s čím?

ŠULC

Petře, ty na tu Viktorku chceš jet příští tejden?

DVOŘÁK

Ti říkám, že na to nemám nervy. *Přichází Karel Altrichterů.*

ALTRICHTER

Já bych jel, Gézo. Se hraje v neděli dopoledne, co? Stačí jet sedm set padesátkou.

DVOŘÁK *nakrkle*

Co tu děláš, Karle? Tady nemáš co dělat. Máš po službě, tak nazdar, máš bejt dávno doma. Nebo aspoň v hospodě.

ALTRICHTER

Nejseš nákej předpisovej? Dělán kvůli tobě štrnáctku a ty si na mě eště utrhuješ hubu.

DVOŘÁK

No jasně, dobrák milius. A vodhláška u pět dva dvacet pět-ky jako co?

ALTRICHTER

Sem ji nedal?

DVOŘÁK

A já to mám za sto. To je mi platná ta tvoje pomoc jak mrtvýmu víš co.

ALTRICHTER

Tak pardón. Si na mě dej u Rudy ruma. Sem se přišel domluvit s Gézou na fotbal, tak nevím, tak mě zab.

DVOŘÁK

Ste se domluvili a můžeš jít. Eště se ti tu něco stane, si jak duna.

ALTRICHTER *v opileckém rozněžnění*

Nech mě tady, Petře. Mě je náak už v tý hospodě smutno. Sem si vzpoměl na Frantu a to je celý k hovnu, tendle svět. *Opravdu prosí:* Nech mě tady na ranžíru, tady sem k němu náak nejblíž, k Frantovi, chci si ho eště trochu představit.

PODZIMEK

Já du Karle, todle neni na mě. *Vzdychne.*

DVOŘÁK

Tak jo. Přideš sem pak?

PODZIMEK

Až ta troska zmizí. *Odchází.*

ALTRICHTER

No jo, mladej blbeček, ten ví prd. Víš Petře, Franta, von byl úplně jinej než my. Von neměl žádnou předchozí reinkarnaci, von byl povolanej sem k nám přímo z Atlantidy.

DVOŘÁK

Karle běž zpátky k Rudovi.

ALTRICHTER

Počkej Petře, nech mě domluvit. Dyť sis toho taky musel všimnout, jsi přece zřící člověk. Františkova aura - to byla čistá ingotová modř. Někdy přecházela do fialova. Přímo z

ní čišel idealismus a životní vážnost ve vyšším pojetí. Nebo též chtění, které se staví činorodě do služeb světa.

DVOŘÁK

Karle, říkal sem, běž k Rudovi, Rudovi Kaštanovi, hospodskému. Neměl jsem nijak na mysli ty tvoje pochybný guru.

ALTRICHTER

Pochybný ... Víš Petře, že Steiner prozřel, myslím poprvé prozřel, v čekárně? Jeho otec byl telegrafista a pak dokonce přednosta a jeho matka pokladní, stejně jako moje žena. Ostatně proto sem si ji taky vzal, Drahuši. A svatební hostina byla zrovna tady, u Rudy. Petře, nádraží, to je genius loci.

ŠULC

Hele Karle, prej si byl v minulym životě vobojživelník, mi povídal Aleš.

ALTRICHTER

Jo, krokodýl.

ŠULC

No ne, já se ptám proto, že u bráchy když sem spal v Praze, tak ta jeho nová baba je pěstuje, krokodýly, no a já ti nemoh celou noc spát jak von ti ten krokodýl hlasitě šplouchal.

ALTRICHTER

Jako že furt lez z vody a zas tam skákal a tak jako šplouchal? Celou noc říkáš?

ŠULC

Ne von byl uvnitř. Von šplouchal uvnitř.

DVOŘÁK

Ve vodě šplouchat nemůžeš, dyž seš celej ponořenej.

ŠULC

Asi se náak vodrážel.

DVOŘÁK

Leda vode dna, vod vody se nevodrazíš, ta je homogenní.

ŠULC

A jak podle tebe plaveš?

DVOŘÁK

No normálně zabíráš rukama a nohama, ale nevodrážíš se. Vod čeho by ses vodrazil v homogennim prostředí? Vodrazil se můžeš vod někud někam, třeba vod země do vzduchu, ale ne vod vody do vody.

ŠULC

Mě to taky bylo divný, ale prostě šplouchal. Tak sem se chtěl zeptat Karla, dyž ... *důrazně* ... von ten krokodýl BYL, tak asi ví, jak to ty krokodýli dělaj, todleto šplouchání.

ALTRICHTER *uznale*

Vy ste vopravdoví vědci, to je vohromný. Eště se tak vymanit z paradigmatu fyziky devatenáctýho století a máte to. Nehleďte jednoznačný řešení. Tak jednoduchej svět zas neni. Šplouchat může cokoliv, nejen krokodýl. Vlnění například to mohlo bejt, kvantový vlny, ty se šířej všude, řekněme gama částice. V antroposofii to funguje přesně tak a nikdo se tomu nediví. Nebo homeopatie. To máš to samý.

ŠULC

Takže myslíš, že šplouchá vlnění a ne krokodýl?

ALTRICHTER

To je evidentně podstatou toho jevu.

ŠULC

Zajímavý. Můžu se tě eště na něco zeptat?

ALTRICHTER

Přid' pak do hospody. Tady je ve vzduchu ňák ten šrumec z toho věčnýho posunu, nedá se tu vůbec přemejšlet. *Odchází k Rudovi.*

DVOŘÁK

Mě se stejně zdá, že šplouchá voda vo stěny akvářka jak je tim krokodýlem rozhejbaná.

BLÁHA *přichází od města*

Určitě. To je jak dyž kvrdláš kefir a von ti stříká na pulóvr.

ALTRICHTER

Franto, co tu děláš?

BLÁHA

Du za Gábinou. Je tu, ne?

DVOŘÁK

Franto neblázni, tebe sme včera pochovali.

BLÁHA

Ničeho sis nevším, Petře?

DVOŘÁK

Mi pověz, žes mi z rakve ukazoval tajný znamení volšovejma větvema a já ti ji vytnu, že budeš zas zpátky.

BLÁHA

Já sem v žádný rakvi nikdy nebyl, Petře.

ŠULC

Já tě tam viděl, Franto.

BLÁHA

Starou belu si viděl, možná, někdy. V tý rakvi byl Běda, dvojče moje nešťastný k nerozeznání mi podobný. Přijel na rozlúčku, svobodu mou zapít, z Chomutova až, chudák. Dal si šest piv a vosum velkejch rumů a bylo po parádě. Složil se tam, bože, krásná rychlá smrt.

DVOŘÁK

Tak proto mě to možná napadlo s tim Alešem, že von je svý dvojče. Měl sem to asi kdesi hluboko v podvědomí, tudle záměnu, kterou sem zažil, aniž bych si ji aktivně uvědomil.

BLÁHA

Co s Alešem?

DVOŘÁK

V podstatě prďačky, má tady čachry s holkou, novou, ňáká Esmeralda sem přišla no a von je z toho zmatenej, když má teď jet na to Korfu.

BLÁHA

Von taky?

DVOŘÁK

Ne vlastně teď už ne, dyť ty seš to, co kecám.

BLÁHA

Já mu dám přes držku, Alešovi. Ve špitále sestřičky, to se mu bude líbit. To bude jeho parketa. To snad neni možný, tejdén sem pod zemí a už mi tu Gabču zase przní. To je morálka k zblití tadle společnost. Jak švábi nebo mezci se chovaj ty mladý, zejména voni.

DVOŘÁK

Jasná věc, Franto, s tim nehneš, musíš se prostě radovat z čeho jde a prďet na tydlety věci v těch vztazích, to je prostě, to sou lidi, no, s tim nic nenaděláš. Ztráta času vo tom jenom přemejšlet. Hele eště k tomu tvýmu bráchovi, von ti u sebe neměl žádněj doklad víš, proto my sme mysleli, že to seš ty, že jo dyť ty máš vobčanku u Rudy v zástavě, kvůli tý svý sekeře.

ŠULC

Ruda dává na sekeru?

DVOŘÁK

Gézo prosimtě ...

ŠULC

Mě teda nikdy nedal.

DVOŘÁK *dá mu desetikorunu*

Tak si běž dát jedno na mě. Žádnej strach, Evžen je v Převýšově.

ŠULC

No dobře du. Ale víš co, no to je vlastně skvělý, dyť já tam budu první co to ví, že Franta je zas tady, tak já to rovnou všem povim, to bude výborný. Odchází.

BLÁHA

No právě, že mám vobčanku u Rudy, tak sem si vzal Bedřichovu. To mě hned napadlo, že budu žít na něj, viď von neměl žádný dluhy a ten barák v Chomutově ...

DVOŘÁK

Ty si cvok, Franto, takovýdle nápady. Do prdele, to chceš realizovat, todleto? Proč si nám to vůbec říkal, kdo jsi, to budou nervy, jestli já se někde prořeknu. Dyť von už Géza šel ...

BLÁHA

Rozmyslel sem si to.

DVOŘÁK *odfoukne si*

Teda, ale vylekals mě. Krátce se zamyslí. Sem rád, že to bereš čestně. Tys byl dycky tvrdej alefér.

BLÁHA

Alefér? Co to je alefér? Ňákej elf ze skandinávský mytologie?

DVOŘÁK

Ale hovno, ale fér. Rozumíš fér, prostě fér.

BLÁHA

Ach Petře. Tě mám rád, ty dobráku. V každym jen to pozitivní, co umíš najít. Víš proč sem se vrátil?

DVOŘÁK

No asi nevím, no.

BLÁHA

Kde myslíš, že sem byl ten tejdén?

DVOŘÁK

Nechceš, abych hádal?

BLÁHA

Ty chceš?

DVOŘÁK

Já určitě ne.

BLÁHA

No dobře, byl sem v Náchodě.

DVOŘÁK

A tam?

BLÁHA

Sem si pučil prachy na Bědovu vobčanku a všechny je prochlastal.

DVOŘÁK

Ty vole, ty si průserář. Já bych se na tvym místě zahrabal metr pod zem a nechodil bych nikomu na voči.

BLÁHA

Před chvílí ses tvářil, že si docela rád, že nejsem zahrabanej.

DVOŘÁK *rezignovaně*

Ale jo. Já sem slabá nátura. Ale proč si sem vůbec lez, to nepochopím.

BLÁHA

Mám kocovinu, že se vo ní můžu vopřít. Musim si dát hrnek u Rudy, abych se srovnal.

DVOŘÁK

Ten ti nedá ani vodu z dřezu, si buď jistej.

BLÁHA

Snad mi Gábina pučí nějaký drobný.

JÁNSKÝ *přichází*

Franto.

BLÁHA

Přednosto! Rád tě vidim.

JÁNSKÝ

Vopovaž se tahat z Gábiny nějaký love. Dala za tvůj pohřeb deset klacků, to by snad mohlo stačit. Zadlužila se kvůli tobě jak stará Důrová.

BLÁHA

To snad nebylo potřeba ...

DVOŘÁK

No jistě, že ne, kdybys normálně přišel a řeks, že seš živej. Trochu vůle dybys napjal, to by ani nemuselo tolik bolet, ne, ty notoriku.

BLÁHA

Petře nepřeháněj.

JÁNSKÝ

Franto máš čtyry áčka. To je vokamžitej vyhazov. Seber se a vypadni. A Gábině dej pokoj.

BLÁHA

Tondo neblázni. Ujede přece každěj. Představ si, že bych byl Gabče nevěrnej, to by bylo výrazně nechutnější. Udělej to oficiálně, že jako ten tejden, co sem byl mrtvej, sem byl někde na rekreaci s vodborama.

JÁNSKÝ

A s Gábinou na Korfu, jak pojedáš? Ti už žádná dovolená nezbyde.

BLÁHA

Dáš mi náhradní volno a já si to pak nasloužim.

JÁNSKÝ

Proč bych to jako měl udělat?

BLÁHA

Ze starýho kamaráchoftu. Vzpomeň, jaksme se v Constantě zlili tim třešňovym šampáněm a jaksme to tam těm Rumunum blbejm zebčili, ty chatky, i vokna tam, dyť jima ani nešlo koukat ven. Jak Blažena nadávala, když to po nás uklízela, no ne, takový věci přeci maj nákej přesah, neříkej, že ti sem už volnej, po tom všem.

DVOŘÁK

Tondo, dej mu eště šanci ...

JÁNSKÝ

Tak jo. Vyzvedni si ve výčepu Gábinu a běžte rovnou na úřad. Starostovi sem volal, je to domluvený.

BLÁHA

To si ji mám rovnou vzít?

JÁNSKÝ

Neni to dost jasný?

BLÁHA

A pak vyřídíš ty mý absence?

JÁNSKÝ

Uvidíme.

BLÁHA *pomalou odchází*

Jo ale kluci ...

JÁNSKÝ

Zrychli to, ať ti ještě stihnu u Rudy připít. Rád bych vodjel pět dva padesát pětkou domu.

DVOŘÁK

Snubáky máš?

BLÁHA

No právě ...

DVOŘÁK

Prochlastals je.

BLÁHA

Kluci, já když začnu ... Já za to nemůžu.

DVOŘÁK *sundává si prstýnek*

Pak mi ho vrátíš.

BLÁHA

A ten druhej?

DVOŘÁK

Jakej druhej?

BLÁHA

No potřebuju přeci dva?

JÁNSKÝ *sundá si svůj prsten*

Padej.

BLÁHA

Moc pěknej. Ten dám Gábině, jestli ti to nevadí. Dík. *Odchází.*

JÁNSKÝ *do křoví*

Už můžeš.

PODZIMEK *vylézá*

Díky Tondo. Eště, že nás Géza varoval. Hele ten prstýnek ti koupim, vo to se neboj, to si zasloužíš, za to, co si pro mě udělal. Vypadá to, že sem díky tobě z toho venku. *Přichází Esmeralda.*

DVOŘÁK

Přinejmenším na půl cestě. Pudem Tondo, ne?

JÁNSKÝ

Jo, další morální výlev si necham na domu. *Oba odchází.*

TÓTHOVÁ

Aleši, musim ti říct pravdu.

PODZIMEK

I ty?

TÓTHOVÁ

Viš táta ...

PODZIMEK

No, Evžen ...

TÓTHOVÁ

Vo něj nejde. Totiž já ...

PODZIMEK

Co?

TÓTHOVÁ

Dělám pro něj.

PODZIMEK

Jak tomu mám rozumět?

TÓTHOVÁ

Ten jeho rozpis výjezdů, co sem ti ukazovala, je sprostěj podvrh. Měl vás akorát zmást.

PODZIMEK

Takže ty jsi ...

TÓTHOVÁ

Dvojitá agentka. Vadí to?

PODZIMEK *nevěřicně*

Ty si jak cukr.

TÓTHOVÁ

Tak sladká?

PODZIMEK

Ne. Tak rafinovaná.

TÓTHOVÁ *vroucně*

Aleši nežertuj a odpusť mi. Přiznávám, že v tý pět dva padesátce, kde sem tě naverbovala sem k tobě ještě nic necítila. Teď je ale všechno jinak. Zradila jsem otce, jelikož tě miluju. Chci, abys mi věřil.

PODZIMEK

Po tom všem?

TÓTHOVÁ

No tak Aleši, nebuď tak krutej. Dyť vo tebe vůbec nešlo. Táta chtěl dostat Petra. Ale ani to se mu už nepovede. Akce je naplánovaná na dnešek. Táta podplatil Rudu a čeká u něj skrytej za pípou, aby Petra chytil u prvního piva. Takle rovnou u zdroje. Chápeš a já to teď provalim, celý mu to řeknu a von bude varovanej.

PODZIMEK

Sprostě si mě zneužila.

TÓTHOVÁ

Aleši, ani ty si ke mně nebyl upřimnej.

PODZIMEK

Nejlepší vobrana je útok, co?

TÓTHOVÁ

Nech toho Aleši. Já sem ti Gábinu vodpustila a chci se sebou udobřit.

PODZIMEK

Je to všechno nějak rychle.

BLUDNÝ *přijíždí na movce*

Čau mladej. Kde je ta rozsekaná výhybka?

PODZIMEK

Tady z šestý na vosmou. Chceš s něčim píchnout?

BLUDNÝ

To je dobrý. Vomrknu to a pak dyžtak řeknu.

TÓTHOVÁ

Můžeme si zatím pučit movku, Miroslave?

BLUDNÝ

Jestli vám to na tu chvíli stojí za to. *Odchází k výhybce.*

TÓTHOVÁ

Projedem se Aleši, ne? Je tak pěkně.

PODZIMEK

Dobře, ale řídím já. *Odjíždí.*

ČTVRTÉ DĚJSTVÍ

V nádražním restaurantu. Pípa, na ní cedule „Žatecký ležák“, za ní rozložitý hospodský. Nad ním obraz - zátiší. Na obrazu čepice na věšáku a pohozená výpravka. V televizi „Risk“ se staženým zvukem.

U stolu sedí Altrichter s Pláteníkem a Šulcem. Hrají mariáš. Poněkud bokem, u stolku pro dva, téměř v šámbr separé, si

cvrdlíká Tóthová s Podzimkem. O pult, na nějž přes Kašanova ramena dopadá vydatné odpolední slunce, je opřen Dvořák a Jánský.

DVOŘÁK *mžourá očima*

Já ti říkal Rudo, vykašli se na ten svůj satanismus. Umístít si pípu přímo na západ, to je přeci hovadina, hosti ti nejvíc choděj večír a pak jim to takle pálí do vočí.

KAŠTAN

Desítku? Dvandu?

JÁNSKÝ

Dvě desítky.

KAŠTAN *podává mu je*

Třináct vosumdesát.

JÁNSKÝ

Napiš mi to na účet.

DVOŘÁK

Tak na tvoje, přednosto.

JÁNSKÝ

A na novomanžele. Čoveče Petře, nechci to zakřiknout, ale vypadá to, že se to na to léto tak ňák vyjasňuje, myslim kdo s kým a ...

DVOŘÁK *s přesahem*

To víš, nikdo nechce chodit k vodě sám.

JÁNSKÝ

Asi. *Napije se.*

PODZIMEK

Rudo, hoď mi sem ještě dvě piva.

TÓTHOVÁ

Aleši mně ne, já si dám rači střík.

PODZIMEK

Dej si pivo. Rudla tydle komplikace nemá rád.

TÓTHOVÁ

Dyž po pivu se děsně tloustne.

DVOŘÁK *znalecky opřen o nálevní pult*

Esmeraldo, tomu nevěřte, to sou babský řeči. Navopak, když je pivo dobře vychlazený, tak se po něm nádherně hubne.

TÓTHOVÁ

Nedělejte si ze mě porád šoufky, Petře.

DVOŘÁK

Depak. Myslím to zásadně upřimně. Podívejte na mě. Nejsem snad živoucí důkaz tydle teorie?

TÓTHOVÁ

Mě se to nezdá. Jak by to asi fyzikálně fungovalo, todleto hubnutí pivem?

DVOŘÁK

No normálně. Já to mám ze Solženicina, Soustroví Gulag, vážně pěkná knížka. A poučná.

PLÁTENÍK

Vylhaná pitomina je to. Americká propaganda.

DVOŘÁK

Ty se drž Ludvo svý stovky červenějch a ty svý pitomosti si nech pro sebe. Aspoň když se bavím s dámou.

PLÁTENÍK

Ta je na tebe tak zvědavá.

ŠULC

Ludvíku hraješ.

PLÁTENÍK

No jó. Todle doberu kulovym filkem a zbytek už de za mnou.

TÓTHOVÁ

Petře, řek byste mi ten recept na tu vaši pivní dietu?

DVOŘÁK

No říkám to je jednoduchý. Ledový pivo. Principiálně je to triviální věc, když si člověk uvědomí, že močí vždycky teplou tekutinu, tak ta se musí nějak v břišní dutině vohřát. Kaloriema, že jo. No a jak ty se spalujou, tak člověk hubne. Todle právě dělali ty svině bolševický v Gulagu, že dávali vězňům saljonku, takovou vopravdu nasolenou rybu, po kerý by člověk chlastal jako houba. No a že se dala pít jen příšerně studená voda, tak všichni hubli, až vysílením zemřeli.

TÓTHOVÁ

Zní to logicky.

KAŠTAN *dává jim dvě piva*

Kde máte lístek?

PODZIMEK

Tajdle.

TÓTHOVÁ

Dal byste mi to pivo ještě na chvíli do lednice?

KAŠTAN

Tak to asi nepude. Já to mám teď špatný s lednicí, musel sem ji vrátit strejdoj.

DVOŘÁK

Kdepak, příbuzný, to je verbež. Horší než mšice. Teda až na mého švagra. Jak ten se se mnou nadřel v té pitomý kolonii ... *Přichází Bláha se ženou.*

BLÁHA *rozjařeně*

Tádádádádý! Dřina stranou! De se slavit!

TÓTHOVÁ *radostně běží ke Gábini*

Takže to vážně dopadlo?

BLÁHOVÁ

No jó! Nový méno, nová identita, novej život. Ježiši jak já se těším!

BLÁHA

Tak Tondo, na ex.

JÁNSKÝ

Vopatrně Franto, ať se hnedka neseštelíš. Jedeš v tom už celej tejden, tak s rozvahou.

BLÁHA *hodí to do sebe*

Jaký saky paky! Jak se říká v Jaroměři: Včerejší rekord - dnešní norma.

DVOŘÁK *uznale*

Ty do toho slušně dupeš, Františku.

BLÁHA

No ale kdy, když ne teď? Takovou životní periodu jako je tendle tejden už jen tak nezažiju. Dneska sem se voženil, v pátek letim na Korfu, mě ti ten vosud vážně vykop ze správných dveří.

DVOŘÁK

Jen abys nevzal hlavou vo futro.

JÁNSKÝ

Prosimtě, na té rekreačce, nesmíme se tam spolu bavit vo práci.

BLÁHA

Blažena to nesnáší?

KAŠTAN *vesele, až infantilně*

Jé, ty nevíš, jak se řekne řecky hovno?

BLÁHA

Cože?

KAŠTAN *plácá se do kolen*

Vlak! Hovno se řekne řecky vlak, to je fór, co?

JÁNSKÝ

No tak proto. Bavit se v řecký hospodě vo práci, myslim naši práci, to se taky můžeš úplně společensky znemožnit.

DVOŘÁK

A to je v český hospodě to samý. To zas teda není taková exotika, to Korfu.

KAŠTAN *jen se směje*

Jo Franto, Gábino, když sme u té srandy, mám pro vás taky svatební dar.

BLÁHA

Chomout nebo železnou kouli?

BLÁHOVÁ

To je jedno, já sem stejně napnutá. Dyť my sme ještě nic nedostali. Já mám takovou radost ...

KAŠTAN *ohýbá se pod nálevní pult*

Už to tahám ... Chvilka napětí ...

BLÁHOVÁ

Juch! To bude náká podpultovka!

KAŠTAN *jak králíka z klobouku drží právě vytaženého Deku*

Tak tady ho máte! To je ale dáreček!

DVOŘÁK

Hergot, to vypadá jako Evžen. Kdes ho vzal?

TÓTHOVÁ

Dyť sem vám říkala, že tu na vás bude číhat, Petře.

DVOŘÁK

No jó! Já na něj v tom šrumci absolutně zapomněl. *Chytá ho pod bradou.* Sleduj Rudo, von spí ve stoje. Je vožralej jak hovado.

KAŠTAN

Čeká tu na tebe vod jedenácti. Tak sem mu to trochu zpříjemnil.

DVOŘÁK *uznale*

Ty vole, to se ti povedlo. *Cloumá s Evženem.* Evžo, ty prase nadmutý, vstávej, si mě dojal kluku blbej. Tobě to už dochází, tudleta moudrost, že co si dneska neužiješ, zejtra jak dybys neměl, ale teď seš ve službě.

DEKA *zmateně*

Dobrý, dobrý, co je, co je, já nespím.

DVOŘÁK

Běž si rači zdřimnout na mísu Evžene, akorát to tu znečistíš.

DEKA

Jo, jo, jo. V pohodě, v pohodě, to zvládnou, jo. *Odchází na toaletu.*

PODZIMEK

Tomu říkám kulturní vložka, ty vole to sem neviděl už hodně dlouho.

KAŠTAN *sebevědomě*

Nejsem špatnej choreograf, co?

PODZIMEK

Naopak. Avantgardní krok a přesto tak nák lidský poselství. Hezkys to udělal ...

PLÁTENÍK

Lepší dvě sedmy, zelená to strká.

ŠULC *zhnuseně zívá*

No dobrý, no.

ALTRICHTER

Mlčím jako ryba. *Přichází Drahuše Altrichterová.*

ALTRICHTEROVÁ

Polož to a pod' ven.

ALTRICHTER

Co se děje, Drahuše? Půl roku sis na mě nevzpomněla.

ALTRICHTEROVÁ

Nebyly to ani čtyry měsíce.

ALTRICHTER

Dohraju hru a přídu.

ALTRICHTEROVÁ

Čekám venku. Vedle trafiky, tam ve stínu.

TÓTHOVÁ

Dusno, co?

PODZIMEK

Co chceš v červenci?

TÓTHOVÁ

To je z toho, že se lidi berou na úřadu, pak to takle vypadá.

My budem mít svadbu pěkně v kostele.

PODZIMEK

Nejsi nák napřed, Esmeraldo? Jestli ty se chceš vdávat tak já se ženit nechci. A už vůbec ne v kostele, dyť nejsem ani pokřtěnej.

TÓTHOVÁ

Tak se necháš pokřtít.

PODZIMEK

To nemyslíš vážně?

TÓTHOVÁ

A naše děti budou taky křtěný. Já doma žádný pohany nechci.

PODZIMEK

Esmeraldo nefantazíruj. Takovou věc si musej rozhodnout sami, až vyspějou.

TÓTHOVÁ

Kdepak, s tím se nedá čekat. Tudle ruku, tu vochranou ruku shůry, tu musíš dětem zajistit vod narození. S tím nesmíš votálet. To je jako vočkování.

PODZIMEK

Ty si tím úplně jata.

TÓTHOVÁ

Chci pro naše děti to nejlepší.

PODZIMEK *ironicky*

Ty si máma. *S lehkým úsměvem:* Jestli ti to tvý mateřský pud napovídaj, tak to klidně udělej. Já vodpřísáhnou, že sem marťan, dyž ti to udělá radost. Mě je to fuk. *Rozkládá rukama.* Ať se ty úchylácký černoprdelníci třeba zalknou masem nezletilejch doučátek, ty jim fandíš, tak jo, máš to mít, já s nima du do party. Mně to neublíží.

TÓTHOVÁ

Aleši nerouhej se. Děláš jak dovico kvůli jednomu křtu.

PODZIMEK

Ale jo, máš pravdu, de vo prd. To si vážně nechám dítě rači třicetkrát pokřtít než abych ho jednou poslal do waldorfský školy.

ALTRICHTER

Eště ty se do mě ser, Aleši.

PLÁTENÍK

Nerozptyluj se Karle a plať. Šest korunek a hned je to vo něčem jinym.

ALTRICHTER

Tady to máš a končím. Du za tou Drahuší. *V kuchyni zvoní telefon.*

KAŠTAN *znuděně*

Kdo to zase votravuje? *Jde do kuchyně.*

TÓTHOVÁ

Ty si Aleši hrozně votevřenej člověk. To si na tobě cením, že si za každý okolnosti neuvěřitelně exhiblní.

KAŠTAN *ze dveří kuchyně*

Tondo, to je pro tebe. Mezistátní.

JÁNSKÝ *ke Kaštanovi*

To pivo na pultu je moje, nech mi ho tam, jo.

DVOŘÁK *srovná si záda a zakrouť si krkem*

Tak já si zatím vodskočím.

PODZIMEK

Počkej Petře, du s tebou. *Oba odchází.*

ŠULC

Franto vemeš to za Karla?

BLÁHA

Jasně, ale akorát na chvílku, přeci jen sem se před půl hodiinou voženil, tak by se nějak slušelo věnovat se nevěště.

Sedá si. Mám to sejmut? *Z toalety se vrací Deka.*

ŠULC

Na začátku mícháme, ne?

PLÁTENÍK

Ať je to poctivý.

DEKA *sedá si ke stolu*

Rudlo, udělej mi kafe.

KAŠTAN

Tady nejsi ve Slavii, Evžo. Dej si pivo nebo panáka a nekomplikuj to.

DEKA

Jo, jo. *Pokládá si hlavu na stůl a usíná. Z kuchyně se vrací přednosta.*

KAŠTAN

Vypadáš zdrchaně, Tondo.

JÁNSKÝ

Bláža volala z Tater. Zlomila si na Kriváni nohu. Leží v Popradu v nemocnici.

KAŠTAN

Takže máš po dovolený.

JÁNSKÝ

V pátek pro ni pojedu. No tak budem doma, no.

KAŠTAN

Aspoň, že máte vlak zadarmo, tak tě ten převoz nic stát nebude. Maximálně taxika na nádraží zaplatíš.

JÁNSKÝ *dopije pivo*

Nic s tím nenadělám, tak co. Dej mi eště jedno.

BLÁHOVÁ *k Esmeraldě*

Můžu si přisednout?

TÓTHOVÁ

Todle je veřejnej prostor, ne?

BLÁHOVÁ *sedá si*

Chtěla jsem vám jen říct ... *Nejde jí to z huby. Nadechne se a zkusí to na rovinu:* Nebudem si tykat?

TÓTHOVÁ

Dyž spolu už jednou děláme. Já sem Esmeralda.

BLÁHOVÁ

Gábina. Teď pro změnu Bláhová.

TÓTHOVÁ

Fajn. Co máš na srdci, Gábino?

BLÁHOVÁ

Ale co by. Jen to, co na jazyku.

TÓTHOVÁ

Tě vobdivuju. Si fakt dobře rozjetá, na to, kolik ti je.

BLÁHOVÁ

Díky. Ale vážně. Chtěla sem s tebou mluvit vo Alešovi.

TÓTHOVÁ

Cože?

BLÁHOVÁ

No nediv se, to je jasný, že vo něj mám strach, taková změna, to dá člověku pěkně zahulit. A vobzvlášť Aleš, to je moc citlivej kluk.

TÓTHOVÁ

Co mi to vyprávíš? Si myslíš, že ho znám tejden, nebo co?

BLÁHOVÁ

No tak dva. Hned se necukej, chci vám pomoc. Voběma. Teď už to nebude jako předtim, teď si za něj zodpovědná. Víš, von je takový velký dítě. Musíš dohlížet na to, co jí. Von má nechutný stravovací návyky. Třeba půl dne nejí a pak se přežere. Nebo ponožky. Von si myslí, že se perou samy, víš?

TÓTHOVÁ

A neperou? Sem eště mladá, tak nevím.

BLÁHOVÁ

Ty si prima srandistka, děsně sympatická. Jó Aleš, ten si holt umí vybrat, to je marná věc. *Přichází Podzimek.*

PODZIMEK

Co vy dvě tam? Už se na mě smlouváte?

TÓTHOVÁ

To si piš. Kde máš Petra, šli ste spolu.

PODZIMEK

Já nevím, šel sem na dámský, pánskej Evžen neskutečně poblíl.

JÁNSKÝ

Pudu se tam podívat.

TÓTHOVÁ

To je dobrý, přednosto, stejně potřebuju. Cestou zpátky se mrknu, jestli tam Petr náhodou neusnul.

PODZIMEK

To těžko, v těch sračkách.

TÓTHOVÁ

Hele takle nemluv aspoň přede mnou. *Se slzami v očích odchází na toaletu.*

PODZIMEK *udiveně*

Vona šla brečet ... Cos jí udělala?

BLÁHOVÁ

Akorát sme si potykali. *Přichází Altrichterovi.*

ALTRICHTER

Prosimvás, můžete nám chvíli věnovat pozornost? Když už je dneska ta oslava Bláhovic svatby, tak my vám taky chce-

me něco říct.

KAŠTAN

Tak ven s tím.

ALTRICHTEROVÁ

Vracím se ke Karlovi a čekáme spolu miminko. V únoru se nám narodí malej vodnářek.

BLÁHA *praští kartama*

Gratuluju Karle. Ty mě dycky předhoniš. To si musíš okamžitě zahrát partičku, dyž si otec, to ti přinese list jak z vejkladní skříně. Já stejně porád vyhrávám a to je prd zábava. *Vstává a jde ke stolu, kde sedí Gábina. K Alešovi:* Vypadni mladej. *Podzimek se zvedá a Bláha si sedá na jeho místo.*

PODZIMEK

Já tu seděl asi minutu, nemusíš hned hučet.

BLÁHA

Pivo a lístek si vem taky.

ALTRICHTER

Drahuše, já pokusím to štěstí jak mi radí Franta. *Sedá si ke kartám. Vezme balíček karet a plive na něj.* Tfuť, tfuť, tfuť, už se myši pucujou. *Rozdává.*

PLÁTENÍK *rovná si karty*

Ať počítám jak počítám tak tvoje to děcko bejt nemůže.

ALTRICHTER

Jak ho vychovám, takový bude. Potřebuje rodinu, já taky. Nebo chceš, abych se uchlastal?

PLÁTENÍK

No nic. Jen, že za nás to takle nebejvalo.

JÁNSKÝ

Čili asi todle sem chtěl říc, Franto, Drahuše, než budeš mít buben, to si pak nic neužiješ, tak aspoň teďka, dokud to de a taky na voslavu, že ste zas spolu, nechcete jet místo nás na Korfu? Bláha si v Tatrách zlomila nohu.

ALTRICHTEROVÁ

Vy byste to pustil zrovna nám, přednosto?

JÁNSKÝ

Má to propadnout? Dám vám to za polovic, stejně už to nejde vrátit.

ALTRICHTEROVÁ

Karle, slyšels?

ALTRICHTER

Jo, já se pak s Tondou domluvim. Teď mě prosimtě neruš. Dyž vyhraju, koupim ti na Kerkyře šatečky.

ALTRICHTEROVÁ

To je škoda, že nemůžu pít retsinu, v tomhle stavu, to mě bude bolet teda, až tam budu.

JÁNSKÝ

Taky sem se těšil ... Kdybyste mi přivezli sedmičku jako dárek ...

ALTRICHTEROVÁ

Určitě Antoníne. Spolehněte se. *Přesunuje se k Podzimkovi a významně vysunutými nadry ho vytlačuje z centra dění.* Tak co Aleši, prej máš ňákou novou.

PODZIMEK

Vy ste s Gábinou dračice. Brčálový. Dejte Esmeraldě pokoj.

ALTRICHTEROVÁ

Aleši, to dítě mám s tebou.

PODZIMEK

Musíš mít vo mě vopřený kozy, když se mnou mluvíš?

ALTRICHTEROVÁ

No tak Alešku. Já se kvůli tobě vobětovala, že si tak mladinkej a budu teď žít s tím theosofickým maniakem. Tak to voceň, ne?

PODZIMEK

Říkám ti vysmahni.

ALTRICHTEROVÁ

No tak, Aleši. Nebuď na mě zlej. Neubližuj genum vlastního dítěte.

PODZIMEK

Co mi to tu vyprávíš?

ALTRICHTEROVÁ

Chci ti udělat radost. *Z toalety se vrací duševně zřízená Esmeralda s vytřeštěnými očima.*

TÓTHOVÁ *zajímavě*

Aleši, přednosto, rychle, na záchodě leží Petr, celej v krvi.

JÁNSKÝ

Co se mu stalo?

TÓTHOVÁ

Asi uklouz po těch tátovějch blitkách a švihnul se vo dlaždičky. Dělejte, je to tam samá kref. Je mi zle.

PODZIMEK *podává ji židli*

Sedni si. Esmeraldo nejsi taky ...

TÓTHOVÁ

Je mi jenom špatně. Běž!

BLÁHA

Du s váma. *Jánský s Podzimkem a Bláhou jdou.*

KAŠTAN

Zavolám pohotovost.

ŠULC

Srazíme stoly, ať ho tam můžem položit.

ALTRICHTER

Dva stačej?

BLÁHOVÁ

Dej tam rači i ten třetí.

ALTRICHTER *na Evžena*

Co s nim?

BLÁHOVÁ

Hod' ho na zem.

TÓTHOVÁ

Počkej, už k němu jdu. *Opatrně mu zapře hlavu o rameno.*

Dobrý. *Karel bere stůl a dává ho k ostatním dvěma.*

ŠULC

Něco pod hlavu.

BLÁHOVÁ

Skočím se mrknout jestli má Ruda v kuchyni nákej polštářek nebo aspoň kus hadru. *Jde do kuchyně, Ruda z kuchyně.*

KAŠTAN

Doktor tu bude za dvacet minut. *Přinášejí Dvořáka.* Položte ho na stůl.

JÁNSKÝ *cloume s již ležícím Dvořákem*

Co je, Petře!? Petře, neblázni, mluv. *Drží Dvořáka za ruku.*

DVOŘÁK *dobrácky*

Ňák mě bolí hlava. Nevidim. Samý černo. To je bžunda, zatmění Slunce a jen pro mě samotnýho.

PODZIMEK

Petře, Petře, mluv, dejchej. Neřeks mi ani, na cos přišel, dyž ses ráno vyprázdněval.

DVOŘÁK

Úplná blbost. Todleto mě napadlo - myslíš, že to jezdí v nebi na čas? *Umře.*

JÁNSKÝ

Tak si ho Evžene přeci jen dostal.

PODZIMEK

Von tě neslyší, von spí.

JÁNSKÝ

Nespí, je mrtvej.

PODZIMEK

Myslim Evžena, ten spí. *Zvenku přichází Bludný.*

BLUDNÝ

Tak ta vyhybka je už v pucu. Co se děje?

BLÁHOVÁ *přichází s hadrem z kuchyně*

Mám pro Petra tu podložku pod hlavu.

JÁNSKÝ

Tak mu s ní zakryj tvář.

BLÁHOVÁ

On je ...

BLÁHA

Mrtvej.

BLUDNÝ

To není možný.

ALTRICHTER

Rudo vypni ten Risk.

KAŠTAN

A co tam mám dát?

ALTRICHTER

Pusť video.

KAŠTAN

Mám tu akorát fotbal, pohár vítězů jak sme hráli doma s FC Kodaň, tak sem si to nahrál.

ŠULC

Výbornej zápas, vyhráli sme 5:0, už ať běží a můžem se dívat, to je dycky dobrý, když člověk ví, že to dobře dopadne.

KAŠTAN

Dyž myslíš. *Jde zapnout video.*

TÓTHOVÁ

Aleši.

PODZIMEK *otočí hlavu*

Hmmm.

TÓTHOVÁ

Víš, co to znamená?

PODZIMEK

První službu sem měl s nim. Taky v červenci.

TÓTHOVÁ

Budeme se stěhovat. Táta tu dál žít nemůže.

PODZIMEK

Budeš bydlet u mě.

TÓTHOVÁ

Nehodíme se k sobě.

PODZIMEK

Zůstaneš se mnou.

TÓTHOVÁ

Musím odjet. *Zvedá otce. Tati vstávej. Deka už téměř stojí, je zády opřen o její hrud'. Ona má ruce protažené jeho podpažím.*

PODZIMEK

Potřebuješ mě. Máš toho plný ruce.

TÓTHOVÁ *otočí dlaně a usměje se*

Já vim. Moc tě potřebuju. *Políbí ho.* Už se nikdy neuvidíme.

Asi. *K otci:* Tak pomalu, tati.

DEKA

Pohoda, pohoda, du sám, du sám. *Odcházejí na perón.*

JÁNSKÝ

Rudo přines mi a Alešovi ještě velkej rum. *Kaštan jde do kuchyně.*

BLUDNÝ *volá za Rudou*

Vem to rovnou třikrát. Kluci, potřeboval bych pro movku postavit cestu zpátky, ať tam nezaclání.

PODZIMEK

Já to pak udělám.

BLUDNÝ

Jo, Tondo, a ještě jedna věc. Nevíš, kdo teď pojede s Dvořákovou do Turecka?

JÁNSKÝ

Myslim že sama nepojede nikam.

BLUDNÝ

Je to skoro za dva měsíce. Bude potřebovat náký rozptýlení.

JÁNSKÝ

Co já vim vo ženskejch pocitech ...

BLUDNÝ

No nic, jen že mám ještě čtrnáct dní dovolený.

JÁNSKÝ

Ty chceš ...?

BLUDNÝ

Dal bys mi její telefonní číslo?

JÁNSKÝ *nuceně se směje, škube rameny a dává mu to číslo*

Dneska jí ale prosimtě nevolej. A pokud ti vona kejvne, dej to vědět Drtinovi do Letohradu.

BLUDNÝ

Já brnknu Urbanový, docela se s ní znám. Někdy za ní v tejdnu jezdím.

JÁNSKÝ

No vidíš, bejt tu Petr, zas má vo záhadu míň. *Z kuchyně přichází Kaštan s rumama. V patách mu jde hejno krabů.*

KAŠTAN

Tak tady sou ty rumy.

BLÁHOVÁ

Co to leze z kuchyně?

ALTRICHTEROVÁ

To sou krabi! Kde se tu vzali?

KAŠTAN

Měl to bejt zlatej hřeb vaši svatební večere. Překvápko.

BLÁHA

Ti utekli neboš je pustil?

KAŠTAN

Já je do tý horký vody házet nebudu. Sám sem celej naměko. Ať si to tu ještě aspoň trochu sakra užijou. *Drahoslava pláče.*

ALTRICHTER

Tak nebul, Drahuše, uplave ti mejkap.

ALTRICHTEROVÁ

Jen ať plave, i s těma krabama. Chudák Petr.

ALTRICHTER

Třeba máš v břiše jeho příští reinkarnaci.

ALTRICHTEROVÁ

Myslíš? To by ale byla děsná náhoda.

ALTRICHTER

Takový věci se stávají. Loni sem potkal v Chorvatsku na pláži kluka, se kterým sem seděl ve škole v lavici. No vidíš a taky bys řekla, že je to blbost a vona nebyla, protože já si na něj zrovna den před tím vzpomněl. Takle je to nějak provázaný. Všechno. No tak proč by se Petrova duše nenastěhovala do tebe?

ALTRICHTEROVÁ

Já nevím ... Je to pro mě kapánek ... nepředstavitelný.

BLÁHA

No jestli je Petrova duše líná jak to jeho zpitý tělo tak kam by se tahala, dyž tu měla ideální příležitost?

ALTRICHTEROVÁ

Neříkám, že to nezní logicky ...

ŠULC

Hele Karle a teď sleduj Samce. *Samec dá gól. V televizi.*

ALTRICHTER

Už je tam, už je tam!

ŠULC

Votroci, votroci, votroci!

PLÁTENÍK

Co blbnete s tím fanděním. Dyť je to dva roky starý.

ŠULC

A dyby to bylo z přímýho přenosu tak myslíš, že by to naše povzbuzování mělo větší význam?

JÁNSKÝ

Stáhněte aspoň zvuk. Pustim nákou muziku. *Jde k magiči.*

PODZIMEK *vypne zvuk televize a významě si prohlíží svého panáka*

Rudo, hod' sem ty svoje pašovaný jahody. S nima je rum stejně nejlepší. *Z nádražních tlampačů začne hrát hudba.*

JÁNSKÝ

To bylo jeho. Vždycky se vytahoval, že v osmašedesátym, dyž hrál celou armrdu otce Ubu v Odeonu, než ho kvůli chlastu vyhodili, tak Edith sbalil s Libíčkem na noční pařížský ulici a strávili ve třech celou noc a vona jim napsala tudle píseň. Ukazoval ty noty a dole vlevo - mon amour Petr Dvorak. Prej takle vosobně věnovala jen dvě písně: tudle jemu a Rien De Rien nákýmu řediteli gymnázia. Menoval se snad Tissona, skoro jak ten boxer, ale prej to žádněj vazbič nebyl. Stejně to Petra slušně šťvalo. *Do hudby začne zpívat Miki Volek.* Hergot to kdo zas strká do blbýho vobalu?

BLÁHOVÁ

Tak už to nech hrát. Miki Volek, to byla stejně taková česká Edith Piaf.

BLÁHA

Tys ho znala?

BLÁHOVÁ *vohulí zvuk a lísá se*

Pojď ke mně, Franto. *Bláha jde k ní, líbají se. Stále víc. Hudba řve a opona se zavírá. Před ní lezou krabi. A Miki zpívá: Mé jméno je svízel, mé příjmení stesk, já maléry sklízal a díky za potlesk, dlouhý, dlouhý svůj boj, táhnu dál.*

KONEC

DRAMATURGICKÝ

POZORNÍK

PETR ZELENKA

PŘÍBĚHY

OBYČEJNÉHO

ŠÍLENSTVÍ

Petr Zelenka je znám jako filmový režisér a scenárista, nejvíc zřejmě díky filmům *Knoflíkáři* a *Samotáři*. V listopadu roku 2001 ale rázně vstoupil i na jeviště, konkrétně na jeviště Dejvického divadla, a to jako autor a režisér hry *Příběhy obyčejného šílenství*.

Příběhy obyčejného šílenství - hořká komedie

Osoby: 7 mužů (Petr, asi 36 let; Otec, 55-60 let; Jiří, 50-60 let; Moucha, asi 35 let; Aleš, asi 35 let; Šéf v práci, asi 40-50 let; Muž v publiku a Voják z Čechy, asi 30 let) a 7 žen (Matka, asi 55 let; Sylvie, asi 30 let; Alice, asi 25; Anna, asi 25; Jana, asi 25; Figurína/Eva, asi 25; Tanečnice, asi 25 let) + Hosté na večírku, Pošťáci;

Doba a místo děje: současnost; variabilní scéna - několik prostředí, která se jednoduše, náznakem proměňují: byt Petra, byt Jany a Aleše, byt Mouchy, byt rodičů.

Petr se pomalu probouzí, má kocovinu, najde chomáč ženských vlasů, a to mu připomene, že s nimi chtěl něco udělat podle rady kamaráda Mouchy. Telefonuje proto Mouchovi s otázkou, co má dál dělat s vlasy, které sebral z kartáče své bývalé dívky Janě. Má jít o jakýsi rituál, který má donutit dívku, aby se k Petrovi vrátila. Moucha radí vlasy uvařit v mléce a popisuje celý další postup „kouzla“, Petr ale váhá. Chce, aby se k němu Jana vrátila sama od sebe. Nakonec přece jen začne postupovat podle receptu, když vtom volá Jana, která nyní žije s Alešem. Usvědčuje Petra, že v noci ostříhal vlasy Alešově tetě. Žádá Petra, aby přišel a dal vše do pořádku, než ho teta bude žalovat.

Petr slyší hádku z vedlejšího bytu, kde žije Jiří s Alicí. Utiší je zaboucháním na stěnu.

Scéna se promění v byt přítele Mouchy tím, že Moucha přijede s umyvadlem na kolečkách. Moucha s Petrem si povídají o svých problémech ve vztazích se ženami. Moucha vykládá, že už žádnou ženu nechce a nepotřebuje, a aby se nezamíloval, tak pro jistotu ani nevychází. Nákupy mu obstarává uklízečka Anna, údajně úplně pitomá (vidíme ji uklízet v druhém plánu jeviště). Sexuální touhy si Moucha uspokojuje za pomoci různých „rekvizit“, jako např. roury od vysavače, umyvadla, apod., i když přiznává, že „Ženský se to nevyrovná. Ale je to lepší než nic.“ Petra to trochu šokuje. Stále touží po Janě, a tak mu Moucha radí „osvědčený způsob“ - aby se nechal poslat Janě poštou jako balík. Kamarádi se pak rozejdou každý se svým odhodláním - Petr se chce dát znovu dohromady s Janou a Moucha už nechce ženy ani vidět.

Byt Petrových rodičů. Matka domlouvá Petrovi. Dozvídáme se, že mu neustále něco kupuje a posílá výstřižky z novin a časopisů, ale Petr si toho neváží. Zejména mu však domlouvá kvůli tomu, že si neumí najít „nějakou ženskou“. Petra takový rozhovor unavuje, ale Matka si evidentně stále potřebuje na něco stěžovat, něco kritizovat, řešit, někoho řídit a obracet k obrazu svému. Chce mluvit hlavně o Otcí. Říká, že ho nic nezajímá a že postupně dementní. Jako důkaz udává chování příchozího Otce, který osvobozuje bubliny z otevřené láhve piva a je tím fascinován. Má i další fantastické nápady, např. zkusit, zda se žárovka vejde do pusy. Zatím to prý ale neudělal, měl strach, že nepůjde vyndat. Matka Otcí měří tlak a vůbec neustále pozoruje a vyhodnocuje jeho zdravotní stav. Jako jeden z příznaků stařecké demence uvádí, že Otec už se ani nelekne, když na něj někdo vybafne. Snaží se Otce zaměstnat, ale její návrhy nemají daleko k bláznivosti nápadů Otcových. Matčino vyprávění přejde do reálné

scény:

Matka přinutí Otce, aby vytočil náhodné číslo a vsází se, že jeho hlas na druhém konci drátu poznají, protože si ho pamatují ze socialistických filmových týdeníků („*Byl hlas doby. Zněl z plátna...*“). Otec se brání, ale nakonec to udělá. Telefon zvedne Sylvie (na druhé straně jeviště). Je právě trochu zoufalá po rozchodu s přítelem Martinem. Myslí si, že právě Martin volá a chce, aby jí řekl, že ji miluje, a aby se k ní vrátil, citově vydírá. Otec nepřiznává, kdo je, a nechá Sylvii v omylu. Matka na to němě zírá, Otec si pak odnese telefon s sebou.

Šéf v práci zpovídá Petra, jak se mu ve firmě líbí, dává mu požadované denní volno a zároveň se mu svěřuje se svou úchylnou: „*Jsem na malý kluky*“. Petr nechápe, proč mu tuhle zvláštní informaci sděluje právě v té chvíli.

Petr na návštěvě u Jany a Aleše. Petr se omlouvá za trapas s tetou. Na Janino přání slibuje veřejnou omluvu tetě v novinách a koupí speciální paruky. Petr vysvětluje, že si tetu spletl s Janou, a říká také, proč jí chtěl vlasy uštíhnout. Jana ale nechce slyšet Petrovo vyznání, vysmívá se jeho přátelství s Mouchou a oznamuje mu, že se s Alešem budou brát. Nechce žít s Petrem, který podle ní přitahuje „divný lidi“, protože je sám takový.

Petr u sebe doma. Opět slyší hádku přes zeď. Zabouchá a za chvíli přijde Alice z vedlejšího bytu. Chová se jako doma, vypráví o svém příteli Jiřím, který má starosti s vyřízením autorských práv. Složil hudbu, která se hraje v mnoha výtazích všech hotelů a on z toho nic nemá. Jiří přichází chvíli po Alici. Společně pak vyprávějí Petrovi, jak nesnášejí násilí a hádky, načež jednu takovou, velmi sprostou, předvedou. Jako mávnutím kouzelného proutku se ale oba uklidní. Jiří vysvětlí, že „*takhle by to vypadalo, kdybysme věřili na násilí. Ale my na násilí nevěříme*.“ Jiří pak podrobně popisuje Petrovi svůj problém s copyrightem. Dialog ale směřuje k tomu, aby s Alicí přesvědčili Petra ke spolupráci. Potřebují, aby je sledoval při milování, protože jediné tak je to pro Alici příjemné. Hned si vyzkoušejí (oni dva za scénou), zda to s Petrem funguje, a když zjistí, že ano, zaplatí mu a odcházejí. Petr zůstává sám v šoku nad novým způsobem výdělků.

Petr se ukládá ke spánku na posteli utvořené z výstřižků, které mu matka poslala za zhruba patnáct let. V tu chvíli se deka, která ležela na posteli, zvedne. Petr běží k telefonu a volá to Janě. Zároveň jí prozradí, že reálně uvažuje o tom, poslat se k ní jako balík poštou. Jana mu opakuje, že je blázen a končí rozhovor.

Otec přichází na návštěvu k Petrovi. Potřebuje vědět, zda v telefonním přístroji zůstává v paměti poslední volané číslo. Když zjistí, že ano a jak je možné vyvolat, volá z přineseného telefonu Sylvii. Vysvětluje, že „*je to číslo někoho, kdo možná potřebuje pomoci*.“

Sylvie je sochařka, právě modeluje něco z hlíny a hovoří s Otcem. Už je v pořádku a omlouvá se Otcí, že ho tehdy dojala a vystrašila. Zve ho na návštěvu.

Moucha zkoumá Petrovu deku. Svaluje veškeré Petrovy problémy na to, že nemá ženskou. Petr argumentuje tím, že má přece Janu, i když jejich vztah je „*trochu divnej*“... Moucha už je znovu zamilovaný, chodí s bývalou uklízečkou Annou. Začal kvůli ní chodit na balet a platí jí ušlý zisk, tj. kolik by vydělala, kdyby u něj dál byla jako uklízečka.

Aleš dává Petrovi účet za paruku. Snaží se ho přesvědčit, že vztah s Janou je osudový. Vypráví jak se seznámili: Aleš šel kolem budky a najednou zazvonil telefon. Zvedl ho a na druhém konci byla Jana. Pozvala ho na kávu, pomílovali se ještě ve výtahu a od té doby jsou spolu.

Sylvie s Otcem si domlouvají schůzky, na kterých Otec bude sedět modelem a Sylvie bude modelovat jeho hlavu za to, že jí zachránil život. Otec se jí svěřuje se svými „problémy“, resp. s problémy, které u něj neustále vyhledává Matka. Sylvie mu ale dokazuje, že je zdravý. Když na něj vybafne, Otec se lekne. Navíc mu Sylvie vnukne představu, že když se člověk oblékne do šatů někoho jiného, vcítí se do něj a dokáže ho dokonale pochopit. Otec přiznává, že za komunismu namlouval týdeníky. Sylvie se mu nevysmívá, naopak, konečně se s ním po dlouhé době někdo baví jako s normálním člověkem. Dokonce navrhuje, aby Otec vystupoval na večírcích s citacemi oněch týdeníků. Otec objeví v novinách Petrovu omluvu Alešově tetě.

Matka nad stejným místem v novinách domlouvá Petrovi. Zklamal ji tím, jaký je. Vkládala do něj naději, ale teď zjišťuje, že mu vůbec nerozumí, stejně jako Otcí. Navíc ji raní, že Petr s Otcem měli už před mnoha

lety svá tajemství, která ona nechápe. Matka Petrovi vypráví poslední bláznivou historku s Otcem, která se začne reálně odvíjet:

Otec přichází domů v Matčiných šatech. Sedne si a vytlačuje bubliny z piva, jak je jeho zvykem. Na Matčín údiv Otec vysvětluje, že se chtěl do ní vcítit. Matka jako reakci zvolí útok: „*Ale to bys musel začít jinde, milej zlatej. To bys musel cejtit tady tu tíhu (ukazuje si na hrud'). Tu krev, kterou já dávám... Sundej si to a nešašuj. Davide, já mám o tebe strach. Žijeme spolu 40 let, dala jsem ti svoje nejlepší léta. Nechci se dožít tvý demence.*” Otec se jí nesměle svěří, že chtěl vědět jestli ho má ráda. Ale matka se „nechytí” na nabízenou upřímnou promluvu. Vidí věci jen po svém.

Moucha, jeho uklízečka Anna, Petr a Muž sedí v hledišti a sledují ballet na pódiu. Anna vše fascinovaně pozoruje a vysvětluje mužům každý pohyb tanečnice, každé gesto. Podle ní se dá tancem vyjádřit všechno. Petr nechápe, Moucha se Anny zastává, ale ta se dává do řeči s Mužem v hledišti, o kterém si myslí, že je to konečně znalec jí rovný. Nabízí mu, že by u něj mohla uklízet. Muž před ní uteče.

Anna učí Mouchu tanec opuštěného indiána. Moucha nejdřív nechce, chce se s ní milovat, ale pak zkouší tančit. Anna ho chválí a vzápětí mu sdělí, že odchází. Proto ho učila ten tanec. Moucha ji přesvědčuje o jejich osudové lásce, prosí ji, aby zůstala, ale Anna si myslela, že spolu jen spí, o nic víc že nejde. Moucha pak o samotě tančí tanec opuštěného indiána, který přejde v jakýsi tanec námluv s umyvadlem, který vyvrcholí zraněním. Moucha s krvavou skvrnou na břichu volá Petrovi.

Petr chce Mouchu ošetřovat, ale ten spíš touží po zpovědi. Odchod Anny bere jako promarněnou šanci od Boha. Petr místo obvazu najde jen popsaný toaletní papír. Ukáže se, že jde o seznam věcí, které po Mouchovi házely ženské. Petr chce Mouchu odvést do nemocnice, ale Moucha se brání, smáli by se mu. Petr navrhuje říct doktorovi, že Moucha proletěl skleněnými dveřmi. Moucha nesouhlasí – jeho zranění tomu neodpovídá, musel by mít pořezané ruce. Chce po Petrovi, aby mu je pořezal střepem z umyvadla. Petr sbírá odvahu, vtom vejde Jana a Petr v leknutí rozřízne Mouchovi celou ruku. Jana okamžitě organizuje odjezd do nemocnice. Moucha se pořád brání. („*Nechci, aby se o mně říkalo, že jsem umřel jako blázen.*”)

Cestou ve výtahu Moucha ztratí vědomí. Občas se probouzí a sténá, tím akcentuje dialog Petra a Jany. Mezi těmito dvěma nastává jakési smíření, které vyjde od Jany. Vzpomíná na dobu, kdy spolu žili. Chce Petra líbat, on to přeruší. Asi na důkaz své samostatnosti a vyrovnanosti jí chce dát peníze za paruku. Vypráví, jak si vydělává. Janu to šokuje, a tak se rozhodne ho vyprávěním šokovat taky: Když se rozešla s Petrem, byla z toho zlomená a začala chodit „*s různěma chlápky*”. Petr to nechce poslouchat, ale ve výtahu není úniku. Jana se s milenci seznamovala tak, že v noci koukala z okna, a když šel kolem budky před domem chlap, který vypadal slušně, zavolala do budky. Většina mužů telefon zvedla a připadalo jim romantické takové „náhodné” setkání s dívkou, která si spletla číslo. Ona je pozvala na kávu a většinou se ještě ve výtahu pomilovali. „*Některejm to došlo a dali mi peníze, ale některý na to fakt naletěli.*” Jeden z nich byl Aleš. Vlastně jediný z těch, kterým to nedošlo.

Moucha se probere, dívá se, proč výtah stojí. Tak Jana zmáčkne tlačítko a jedou dál.

Alice vyčítá Jiřímu scénu, kterou sehrál u soudu. Po prohraném sporu postříkal všechny přítomné močí ze sifonové láhve. Poprvé v životě se za něj styděla, doufala, že bude bojovat, ale on ji zklamal. Vypráví to přichozímu Petrovi. Jiří konstatuje, že udržet si ženskou je těžké, za komunismu to bylo lehčí – stačilo být v opozici proti státu. Filozofuje nad tím, co bylo kdysi, a co je teď. Vztahy dřív byly lepší. Teď se rozchází s Alicí.

Moucha se svěruje Petrovi, že měl tehdy ve výtahu vidění. Zjevil se prý Bůh s tím, že mu posílá svého anděla. Ukáže se, že jde o figurínu, se kterou teď Moucha žije. Figurína Eva má podle Mouchy všechny přednosti – neunavuje ho svými problémy, naslouchá mu, je výborná v posteli, nepodvádí ho... Petr je konsternován a brání Mouchovi v nápadu vzít Evu s sebou na večírek. Navrhuje, že ji schová u sebe.

Na večírku Sylvie představuje všem přítomným Otce a oznamuje jeho vystoupení. Otec cituje starou zprávu o návštěvě G. Husáka v Severomoravském kraji. Pak představuje Sylvii Petrovi. Rozhovor mezi Otcem a Petrem najednou vážne. Až když Otec zmíní svou dlouhodobou touhu zkusit, zda se do úst vejde žárovka, Petr se rád „chytne” a jdou vy-

šroubovat žárovky. Teprve tma je osvobodí a začnou se svěřovat se svými problémy. Uvědomují si, že mezilidská komunikace je strašně důležitá. Mírně podnapilá Sylvie rozsvítí a najde je s žárovkami v ústech. Otec dostane křeč a nemůže žárovku vyndat.

Matka vypráví svůj sen, jeho děj vidíme před sebou: Voják z Čechy oznamuje Matce, že mu dali v transfúzi její krev, ale nepomohlo to. Zemřel. Pak Matka vypráví, že ve snu přišel Otec a oznámil jí, že má jinou ženu, která ho vzkřísila k novému životu.

Jana vrací Petrovi peníze za paruku. Teta je ostříhaná na ježka a moc jí to sluší, je spokojená. Jana najde u Petra figurínu a nařkne ho, že s ní spí. Petr zase Janě vyčítá, že žije s Alešem. Ale Jana vlastně přišla za Petrem s tím, že se k němu chce vrátit. Petr oproti očekávání nesouhlasí. Po chvíli dojde k jistému sblížení a on se Janě svěří, že si na figuríně kultivuje své chování k Janě.

Za Petrem přijde poněkud proměněná Matka s bustou Otce. Měla by být raněná odchodem Otce a také tím, že už jí odmítli brát krev, ale vystupuje vyrovnaně. Má na sobě Otcovy šaty, má upřímnou snahu mu dobře poradit, co dělat v nové životní situaci. Nechápe, že Otec od ní odešel právě proto, že jejich rodina byla založená na „dobré radě”, místo na lásce, jak tvrdí Petr. Matka tohle nemůže pochopit nikdy. Její život je založen na dobrých radách ostatním. Neví, že tím třeba i ubližuje. Petr se snaží vysvětlit jí, jak se věci mají ve skutečnosti, ale marně, i když k určitému sblížení a vyznání citů mezi nimi nakonec dojde. Matka pak chce po Petrovi, aby jí vzal krev, kterou chce poslat jako pomoc do Čechy. Petr se brání logickými argumenty, ale nakonec jí krev přece jen vezme a v krabici jí odnáší pryč.

Po složitém rozhovoru s Matkou má Petr trochu výčitky a je zmatečný a rozčilený. Řečnické otázky směřuje k jediné přítomné – k figuríně Evě. Ta najednou ožije. Sebere se a jde na procházku za Mouchou. Někde se ale minou, protože Moucha se přičítá k Petrovi a Evu hledá. Eva je tam pak oba najde, políbí se s Mouchou a společně s ním odejde.

Jiří v kombinéze měří kovovou konstrukci a přitom vede monolog k Petrovi. Nic konkrétního mu nesvěří, jen že chystá „*šilenej čin*”, aby vzal spravedlnost do svých rukou.

Otec volá Petrovi, že našli Matku na Národní třídě, kde běhala v Otcově spodním prádle. Odvezli ji na psychiatrii.

Moucha likviduje své „erotické pomůcky”, příběhne k němu Aleš, prosí o pomoc, je vyřízený. Chce Janu zpátky. Aleš pláče. Obdivuje Mouchu, co dokázal s figurínou, jejich krásný vztah. Moucha vnukne Alešovi, že v rozchodu s Janou možná bylo štěstí. Nad tím se Aleš zamyslí a nakonec si odnese Mouchovy „pomůcky”.

Matka je na psychiatrii vcelku spokojená, protože nikdo nečeká, že mu něco rozumného poradí. Spadlo to z ní jako břemeno. Moucha s Evou a Otec s Petrem jsou za ní na návštěvě. Otec s Matkou se k sobě vrací, jako by se vrátili k dobrému počátku svého vztahu. Ale Otec spěchá na vystoupení. Na Matčino naléhání přednese jeden z týdeníků. Matka jemně opraví jeho přehek, láskyplně na něj hledí a chytá ho za ruku. Jejich vztah nabírá nové obrátky.

Jana přichází za Petrem. Bojí se, aby neskončil jako magor. Prosí ho, aby se začal chovat normálně. Uklidňuje ho svou vizí šťastné budoucnosti.

Z reproduktoru jde Otcův hlas, čte zprávu o požáru hotelu Hilton. Z tanečního vystupu ve druhém plánu je patrné, že požár způsobil Jiří.

Petr dává výpověď Šéfovi v práci, protože chce zkusit psát básně. Šéf tomu nechce věřit. Petr je ale rozhodnutý: „*Zkoušel jsem vést normální život, ale není to možné. Doposavad jsem se se vším trápil. Teď chci zkusit brát to, co se kolem mě děje, jako inspiraci. Každý člověk, kterého potkám, bude jedna báseň.*”

Petr cituje Šéfovi názvy už připravených básní. Jedna má být i o Šéfovi. Pak jde domů, sbalí své věci (výstřižky, Mouchův toaletní papír, ampulku s Matčinou krví atd.) a zabalí se do krabice. Přijdou pro něj poštáci a odnášejí těžký balík adresovaný do Čechy.

Text uvedený hry vyšel tiskem v časopise Svět a divadlo v č. 1/2002. Adresa redakce: Svět a divadlo, Divadelní ústav, Celetná 17, 110 00 Praha 1, tel. 224 817 180, fax: 224 218 184, e-mail: svet@divadlo.cz. Cena čísla 75,- Kč.

Dramaturgický pozorník připravila

Pavla Morávková